

Και τώρα - απ' έξω από τα στρατεύματα
κοιτάζω την ένδοξη πόλη
όπου ξαπλώνει ράθυμα πόρνη και δυναμίτης -
κοιτάζω τούτη την πόλη που την περικυκλώσαν
τα φρούρια
αυτή που με χέννησε και δεν έχει πια όνομα
δεν έχει αναμμένη φωτιά -
κοιτάζω κι υψώνω θεριό τη φωνή μου
μήπως μ' ακούσουν.

Η κίνηση μέσα στα τείχη μας είναι σημαντική.

Κατά Σαδδουκαίων, Μ. Κατσαρός, 1953

τεύχος 4ο | Φεβρουάριος 2010

ΣΤΕΚΙ ΠΑΝΤΕΙΟΥ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ
στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου

Συνηθίζουμε κάθε χρόνο να εκδίδουμε ένα ενιαίο έντυπο με τα κείμενα που δημιουργήθηκαν και μοιράστηκαν από τη συνέλευση του αντιστασιακού στεκιού της Παντείου. Η χρονιά που μας πέρασε (2008-2009) σηματοδεύτηκε από τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από ειδικούς φρουρούς στα Εξάρχεια. Μια δολοφονία που στάθηκε αφορμή για μια εξέγερση που πραγματώθηκε με σφοδρές και εκτεταμένες συγκρούσεις με τις αστυνομικές δυνάμεις, με επιθέσεις σε κρατικούς στόχους, καταστροφές τραπεζών και καταστημάτων πολυτελείας καθώς και με καταλήψεις σχολείων, πανεπιστημίων και άλλων ως επί το πλείστον δημοσίων κτιρίων. Μια εξέγερση που έδειξε έμπρακτα σε ένα μεγάλο βαθμό πως όλα είναι δυνατά για την ανατροπή αυτού του κόσμου, της εξουσίας, των δια-

μεσολαβημένων σχέσεων και του εμπορεύματος. Σε αυτό το τεύχος θα διαβάσετε κείμενα για την εξέγερση, για κάποιες αντιδράσεις εναντίον της (επιστολή καθηγητών, εκδήλωση στο Πάντειο αναφορικά με τα Μ.Μ.Ε., στοχοποίηση καταλήψεων και αυτοοργανωμένων χώρων) καθώς και για ζητήματα που αφορούν γεγονότα που συνέβησαν είτε εντός, είτε εκτός του πανεπιστημίου, από τον Οκτώβριο του 2008 μέχρι τον Ιούλιο του 2009.

stekipanteios.espiv.net
στο διαδίκτυο

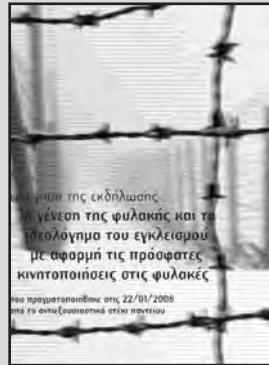
Η 4η ετήσια μπροσούρα, η οποία καταγράφει το λόγο και τις παρεμβάσεις του στεκιού από τον Σεπτέμβριο του 2008 μέχρι τον Ιούλιο του 2009, τυπώθηκε στα τέλη του χειμώνα του 2010 σε 600 αντίτυπα.

Μπορείτε να τη βρείτε στο τραπεζάκι μας τις ημέρες και τις ώρες που το στέκι είναι ανοιχτό.

Για ηλεκτρονική επικοινωνία υπάρχει και το e-mail steki_pan@yahoo.gr.

Ιούνιος 2008, «Tanks, banks και think tanks ή πώς το πάντειο συμβάλλει στη χάραξη της εξωτερικής ποδτικής του ελληνικού κράτους».

Ιανουάριος 2008, εισήγηση εκδηλώσεως με θέμα «Η γένεση της φυλακής και το ιδεολόγημα του εγκλεισμού με αφορμή τις εξεγέρσεις το 2007».

Το κράτος είναι ο μόνος τρομοκράτης

Το μέλλον είναι το μοναδικό είδος ιδιοκτησίας, που τα αφεντικά παραχωρούν ελευθερία στους σκλάβους
Albert Camus

Μέσα σε ένα πλήθος κοινωνικών, πολιτικών και οικονομικών ζητημάτων, από την κλιμακούμενη επίθεση των αφεντικών στις εργασιακές σχέσεις (ευελιξία απασχόλησης, νέο καθεστώς υπερωριών, ελαστικό ωράριο, διευκόλυνση των απολύσεων κτλ.), το σφετερισμό εκτάσεων γης από την κρατική εκκλησία, μέχρι την καλπάζουσα ακρίβεια και ανεργία, αλλά και την κάλυψη του ελλείμματος της πρόσφατης διεθνούς χρηματοπιστωτικής κρίσης από τους εργαζόμενους, η ανάγκη διατήρησης αυτού του συστήματος γίνεται επιτακτική πάνω στα ερείπια της ελευθερίας και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Από τη μία μεριά η προσπάθεια εκσυγχρονισμού και αναδιάρθρωσης του ελληνικού κράτους και από την άλλη η καταλήτρευση των κρατικών και κοινοτικών πόρων από τις συμμορίες της διεφθαρμένης διαπλοκής, δείχνουν τα αποτελέσματα τους.

Μπροστά στην αναμενόμενη κρίση και έκρηξη της κοινωνικής οργής και αγανάκτησης, μπροστά στον εφιάλτη της επαναστασιακής αντικαθεστωτικής προταγμάτων και πρακτικών από τους ανθρώπους, δημοσιογράφοι και πολιτικοί, κόμματα και συνδικάτα προσπαθούν απεγνωσμένα να υψώσουν κάθε στιγμή τον τοίχο των δημαγωγικών ελπίδων τους που χωρίζουν την εξουσιαστική επιβολή από την κοινωνική απελευθέρωση. Με κάμερες παρακολούθησης - από τους δρόμους μέχρι τα κινητά τηλέφωνα -, την τηλεοπτική αποχαύνωση αλλά και τον καταναλωτισμό, την καλλιέργεια της ξενοφοβίας αλλά και της αστυνομοκρατίας, της μαζικής αποπροσωποποίησης αλλά και της αυξανόμενης μοναξιάς... η αδρανοποίηση κάθε αντανακλαστικής ή οργανωμένης κοινωνικής αντίστασης στις σύγχρονες συνθήκες σκλαβιάς είναι προφανής. Και αν αυτή δεν είναι από μόνη της αρκετή, επικρέμαται πάντα σαν δαμόκλειος σπάθη η απειλή της κατασταλτικής βίας, των δικαστηρίων και των αποφάσεων "πολιτικής επιστράτευσης".

Αν μέσα από αυτές τις συνθήκες φωτίζεται η διάσταση του ελέγχου και της παρεμβατικότητας της εξουσίας σε όλο το φάσμα της ανθρώπινης ζωής, γίνεται επίσης ολοφάνερο πως αυτή η ολοένα και πιο ασφικτική πραγματικότητα δε βελτιώνεται ούτε με την επίκληση των ίδιων μηχανισμών και θεσμών που τη συνθέτουν, ούτε με την προσφυγή σε οροθετημένες περιοχές "ελευθερίας". Μπορεί μόνο να ανατραπεί με τη συλλογική, αυτοοργανωμένη και άμεση αντιπαράθεση με το Κράτος που είναι ο κυρίαρχος φορέας επιβολής και διαφύλαξης της εκμετάλλευσης

Αναρχικοί από Πάντειο

Συνέλευση βιβλιοθήκης: Απόπειρες εναντίωσης στην οργανωμένη άγνοια

Εδώ και ένα χρόνο, μέσα στο χώρο του αντιεξουσιαστικού στεκιού λειτουργεί δανειστική βιβλιοθήκη που φιλοξενεί τίτλους βιβλίων αλλά και αρχαιακό υλικό από έντυπα του αντιεξουσιαστικού χώρου. Σκοπός του εγχειρήματος δεν είναι η βιβλιοθήκη να αποτελέσει σημείο αναφοράς του «χώρου» ή κάποιου, ανταγωνιστικού προς το υπάρχον, κινήματος, καθώς πιστεύουμε πως υπάρχουν εγχειρήματα που προσπαθούν να φέρουν σε πέρας αυτό το δύσκολο έργο. Σκοπός δεν είναι ούτε να ανταγωνιστεί από πλευράς ποσότητας υλικού τις όποιες ιδιωτικές ή δημόσιες βιβλιοθήκες. Σκοπός της βιβλιοθήκης είναι ο εμπλουτισμός του εγχειρήματος που αποτελεί το στέκι με μια ακόμα δραστηριότητα, μια ελάχιστη απόπειρα οικειοποίησης του χώρου, του χρόνου αλλά και της γνώσης που μας έχει αφαιρεθεί, στο βαθμό που αυτό μας αναλογεί μέσα στην καθημερινότητα του πανεπιστημίου.

Εάν λοιπόν οι αγώνες μας αποτελούν εκφάνσεις της προσπάθειάς μας να βρούμε χώρο εκεί που προσπαθούν να μας τον αφαιρέσουν, να ορίσουμε τις ζωές μας, να αυτοοργανωθούμε, η καταστολή αποτελεί έκφανση της απόπειρας να μας αφαιρεθεί ο χώρος που βρίσκουμε, να ελεγχθεί κάθε συμπεριφορά και κάθε ανθρώπινη σχέση και να καθοδηγηθεί έτσι ώστε να είναι πιο παραγωγική, να γίνουμε θεατές της ίδιας μας της ζωής. Συνεπώς μια απεργία ή μια κατάληψη, αποτελούν στιγμές αποκρουστικών αυτών της προσπάθειας να οικειοποιηθούμε το χώρο και το χρόνο μας. Αυτό ακριβώς είναι και ο κατειλημμένος χώρος του στεκιού. Μια απόπειρα να βρούμε χώρο και χρόνο ώστε να δομήσουμε τις σχέσεις μας μέσα και ενάντια στα ασφυκτικά πλαίσια του πανεπιστημίου. Γιατί ένα τέτοιο εγχείρημα, όπως ένα στέκι, «δεν είναι τα έπιπλα και τα ντουβάρια αλλά οι σχέσεις των υποκειμένων που το απαρτίζουν». Σχέσεις βασισμένες στην αλληλεγγύη και όχι στον οπορτουνισμό, το γλείψιμο, την καριέρα, το βόλεμα και τη διαμεσολάβηση που περιγράφουν τη φοιτητική καθημερινότητα σ' όλες τις εκφάνσεις.

Έτσι λοιπόν, η λειτουργία της δανειστικής βιβλιοθήκης αποτελεί ένα ακόμα εγχείρημα του στεκιού. Είναι αναπόσπαστο στοιχείο του και στηρίζεται στη δυναμική των συλ-

λογικών, ανταγωνιστικών προς το υπάρχον σχέσεων που βρίσκονται σ' αυτό σήμερα. Ένα μικρό πείραμα για την οικειοποίηση της γνώσης και των πρακτικών που έχουν παραχθεί κοινωνικά.

Γιατί αλήθεια ποιος αναρωτιέται σήμερα για το ποιος είναι ο ρόλος του πανεπιστημίου, αυτής της «πνευματικής μονολιθικότητας», όπου η γνώση εξυπηρετεί τους σκοπούς της κυριαρχίας; Όπου η γνώση διαχωρίζεται σε αντικείμενα, σε ύλες μαθημάτων, σε άζονες καθηγητών, προκειμένου να χρησιμοποιηθεί εργαλειακά για την αύξηση της παραγωγικότητας; Όπου ανταλλάσσεται με βαθμό και καριέρα; Όπου διαχωρίζεται με αποτέλεσμα να ευνοεί κάθε είδους φειτικοποίηση και απόκρυψη της πραγματικότητας; Όπου παράγονται τεχνικές και επιστημονικές γνώσεις με σκοπό την εφαρμογή τους στο εργασιακό και γενικότερα στο κοινωνικό πεδίο έχοντας ως στόχο τον έλεγχο και την υποταγή κάθε επιθυμίας του ανθρώπου στην αρχή της απόδοσης;

Απέναντι σε όλα αυτά και μάλιστα σε μια εποχή που η εξατομίκευση και η βλακεία κομπάζει πως έχει γίνει το μόνο συλλογικό κεκτημένο, η αποτύπωση των όποιων συλλογικών αρνήσεων, αγώνων και πρακτικών, δείχνει πως η ιστορία συνεχίζει να προχωρά. Η γνώση όταν δεν διαχωρίζεται, όταν πηγάει από συλλογικές πρακτικές και όταν θέλει να καταλήξει στη συλλογική δράση, τότε μπορεί να εξελιχθεί σε χρήσιμο μέσο κριτικής και να συμβάλλει στην κατεύθυνση της κοινωνικής και ατομικής απελευθέρωσης.

Αυτός λοιπόν είναι ο σκοπός της βιβλιοθήκης του στεκιού. Όχι να ανταγωνιστεί τη βιβλιοθήκη της σχολής από πλευράς ποσότητας ή ποιότητας υλικού, αλλά από πλευράς ποιότητας σχέσεων μεταξύ δρώντων υποκειμένων. Να αποτελέσει αφορμή επικοινωνίας και προβληματισμού και όχι να επικυρώσει βεβαιότητες ή να εξυψώσει αυθεντίες. Να κλονίσει τις αυθεντίες των καθηγητών, αυτών των διαχειριστών της άγνοιας, και του πανεπιστημίου ως «τεμένους της σοφίας». Να συμβάλλει στην παιγνιώδη συνάντηση των υποκειμένων και όχι να ανταμείψει με βαθμούς, κύρος ή κομματική καριέρα.

απόπειρες εναντίωσης στην οργανωμένη άγνοια

Εδώ και ένα χρόνο, μέσα στο χώρο του αντιεξουσιαστικού στεκιού λειτουργεί δανειστική βιβλιοθήκη που φιλοξενεί τίτλους βιβλίων αλλά και αρχαιακό υλικό από έντυπα του αντιεξουσιαστικού χώρου. Σκοπός του εγχειρήματος δεν είναι η βιβλιοθήκη να αποτελέσει σημείο αναφοράς του «χώρου» ή κάποιου, ανταγωνιστικού προς το υπάρχον, κινήματος, καθώς πιστεύουμε πως υπάρχουν εγχειρήματα που προσπαθούν να φέρουν σε πέρας αυτό το δύσκολο έργο. Σκοπός δεν είναι ούτε να ανταγωνιστεί από πλευράς ποσότητας υλικού τις όποιες ιδιωτικές ή δημόσιες βιβλιοθήκες. Σκοπός της βιβλιοθήκης είναι ο εμπλουτισμός του εγχειρήματος που αποτελεί το στέκι με μια ακόμα δραστηριότητα, μια ελάχιστη απόπειρα οικειοποίησης του χώρου, του χρόνου αλλά και της γνώσης που μας έχει αφαιρεθεί, στο βαθμό που αυτό μας αναλογεί μέσα στην καθημερινότητα του πανεπιστημίου.

Για να αποκτήσουμε τη βιβλιοθήκη της στέκις, από κλάση, κοινότητα ή ομάδα πρέπει να καταφέρουμε να συλλέξουμε υλικό από διάφορα σημεία, να οργανώσουμε τη λειτουργία της, να τη διατηρήσουμε και να την αναπτύξουμε. Πρέπει να έχουμε καθαρό μυαλό και να μην επιδοκμαζόμαστε από τις επιδοκμασίες των άλλων. Πρέπει να έχουμε καθαρό μυαλό και να μην επιδοκμαζόμαστε από τις επιδοκμασίες των άλλων. Πρέπει να έχουμε καθαρό μυαλό και να μην επιδοκμαζόμαστε από τις επιδοκμασίες των άλλων.

ομάδα βιβλιοθήκης
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΣΤΕΚΙΟ ΠΕΤΡΙΕΩΝ
(στην οδό που βρίσκεται κτίριο)

απόπειρες εναντίωσης στην οργανωμένη άγνοια

Εδώ και ένα χρόνο, μέσα στο χώρο του αντιεξουσιαστικού στεκιού λειτουργεί δανειστική βιβλιοθήκη που φιλοξενεί τίτλους βιβλίων αλλά και αρχαιακό υλικό από έντυπα του αντιεξουσιαστικού χώρου. Σκοπός του εγχειρήματος δεν είναι η βιβλιοθήκη να αποτελέσει σημείο αναφοράς του «χώρου» ή κάποιου, ανταγωνιστικού προς το υπάρχον, κινήματος, καθώς πιστεύουμε πως υπάρχουν εγχειρήματα που προσπαθούν να φέρουν σε πέρας αυτό το δύσκολο έργο. Σκοπός δεν είναι ούτε να ανταγωνιστεί από πλευράς ποσότητας υλικού τις όποιες ιδιωτικές ή δημόσιες βιβλιοθήκες. Σκοπός της βιβλιοθήκης είναι ο εμπλουτισμός του εγχειρήματος που αποτελεί το στέκι με μια ακόμα δραστηριότητα, μια ελάχιστη απόπειρα οικειοποίησης του χώρου, του χρόνου αλλά και της γνώσης που μας έχει αφαιρεθεί, στο βαθμό που αυτό μας αναλογεί μέσα στην καθημερινότητα του πανεπιστημίου.

Για να αποκτήσουμε τη βιβλιοθήκη της στέκις, από κλάση, κοινότητα ή ομάδα πρέπει να καταφέρουμε να συλλέξουμε υλικό από διάφορα σημεία, να οργανώσουμε τη λειτουργία της, να τη διατηρήσουμε και να την αναπτύξουμε. Πρέπει να έχουμε καθαρό μυαλό και να μην επιδοκμαζόμαστε από τις επιδοκμασίες των άλλων. Πρέπει να έχουμε καθαρό μυαλό και να μην επιδοκμαζόμαστε από τις επιδοκμασίες των άλλων. Πρέπει να έχουμε καθαρό μυαλό και να μην επιδοκμαζόμαστε από τις επιδοκμασίες των άλλων.

ομάδα βιβλιοθήκης
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΣΤΕΚΙΟ ΠΕΤΡΙΕΩΝ
(στην οδό που βρίσκεται κτίριο)

NO SMOKING ?

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΟΥΝ

Οι τεχνοκράτες μας προεικονούν σήμερα, συνεπαρμένοι από αγρωστική ζήση, να δαλώσουμε τέλος στην πρωτόγονη αλατρίωση, μας παρατρύνουν να αναπτύξουμε ακόμα περισσότερο τα τεχνικά μέσα που θα επέλεξαν «καθαρά» να καταπολεμήσουμε αποτελεσματικά τον θάνατο, τον πόνο, τη δυσανεξία, την κούραση από τη ζωή. Ομως το δαύμα δεν δαίναν τόσο η εξαλειψή του θανάτου όσο η εξαλειψή της αυτοκτονίας και της επιδημίας του θανάτου. Υπάρχει ένας τρόπος κατάργησης της θανατικής ποινής που σε κάνει να τη νοσταλγείς. Μέχρι τώρα η συγκεκριμένη χρήση της τεχνικής ή, ευθέτερα, ο οικονομικός περιγύρος όπου ορίζεται η ανθρώπινη δραστηριότητα, έχει μειώσει ποσοτικά τα ενδεκόμενα πόνο και θάνατο, ενώ ταυτόχρονα ο θάνατος δρώντας σαν νασιπ δαρώματα μέσα στη ζωή του καθένα.

ΡΑΟΥΤΑ ΒΑΝΕΚΕΜ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

ΚΑΙ ΑΦΑΙΡΕΙ ΖΩΗ ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΑΣ

Συντάκτης Βιβλίου
Αντιεξουσιαστικό Στέκι Πετρίεων

Για το ζήτημα των Κέντρων Ελευθέρων Σπουδών και τις περικοπές στις παροχές δωρεάν βιβλίων

Το τελευταίο διάστημα τίθεται στο προσκήνιο το ζήτημα της ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης και της μετακύλισης του κόστους σπουδών από το κράτος (ως συλλογικού φορέα των αφεντικών) στους ίδιους τους φοιτητές. Ο αναβρασμός που επικρατεί συγκροτείται από δύο αιχμές: από την επικείμενη ενσωμάτωση στο εθνικό δίκαιο της κοινοτικής οδηγίας 36/2005 με την οποία αναγνωρίζονται (τυπικά) τα επαγγελματικά δικαιώματα των πτυχιούχων που έχουν σπουδάσει σε κολέγια συνεργαζόμενα με ξένα πανεπιστήμια και από το προεδρικό διάταγμα 2226/07 (ως απόρροια της ψήφισης του νέου νόμου για τα πανεπιστήμια) με το οποίο καθιερώνεται λίστα συγγραμμάτων περιορίζοντας την παροχή δωρεάν βιβλίων. Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

Η εκπαίδευση σε μεγάλο βαθμό είναι ήδη ιδιωτική και επί πληρωμή.

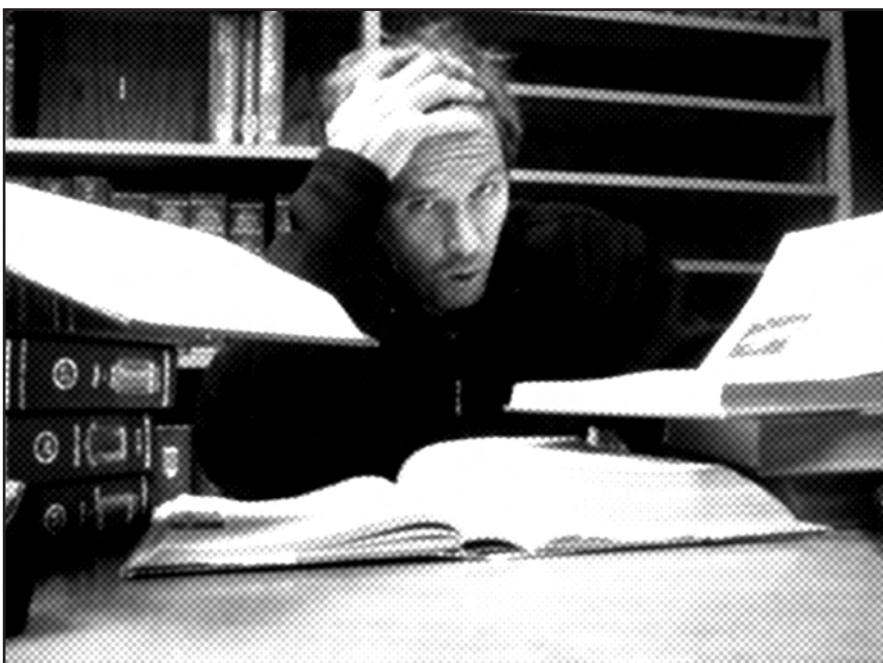
Το άγχος της κοινωνικής ανόδου, οι προσδοκίες της επαγγελματικής-οικονο-

μικονομικής αποκατάστασης, η πίεση της οικογένειας και ο ανταγωνισμός των εξετάσεων ωθούν τους μαθητές σε ιδιωτικά σχολεία, σε χιλιάδες φροντιστήρια, κέντρα ξένων γλωσσών και Η/Υ καθώς και σε αγορές μιας ευρείας γκάμας εξωσχολικών βοηθημάτων (ένα οικονομικό αλισβερσίσι πολλών εκατομμυρίων) που θα τους ντοπάρουν στην κούρσα για τα ΑΕΙ – ΤΕΙ. Φυσικά, για όσους δεν καταφέρουν να αποκτήσουν το πολυπόθητο εισιτήριο για «μια θέση στον ήλιο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης» υπάρχει ο «καιάδας» της αγοράς εργασίας, της ανεργίας, του στρατού και των ΚΕΣ. Τα ιδιωτικά πανεπιστήμια υπάρχουν, λοιπόν, και πριν την οδηγία της ΕΕ για εξίσωση των πτυχίων και σ' αυτά στρέφονται όσοι δεν κατάφεραν να περάσουν στα ΑΕΙ – ΤΕΙ γιατί δεν έχουν άλλη επιλογή.

Πολλοί πτυχιούχοι, μικρή απορρόφηση στην αγορά εργασίας, υποτίμηση των πτυχίων, κανιβαλισμός (ή αλλιώς οι «ξένοι απόφοιτοι» των ΚΕΣ μας παίρνουν τις δουλειές).

Ο ντόπος που γίνεται για την αξία των πτυχίων στην αγορά εργασίας και ο φόβος για την υποτίμησή τους δεν ξεκίνησε με την οδηγία της ΕΕ. Η δίψα για εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση των χαμηλότερων κοινωνικών στρωμάτων, η δημιουργία νέων επαγγελμάτων, η άκρατη εξειδίκευση και οι πιέσεις για τόνωση των τοπικών αγορών οδήγησε σε αυτό που θα ονομάζαμε τα προηγούμενα χρόνια μαζικό πανεπιστήμιο. Κάθε πόλη και ΑΕΙ, κάθε κομμόπολη και ΤΕΙ θα ήταν το μότο του καπιταλισμού για την ικανοποίηση της γενικής θέλησης απόκτησης πτυχίων. Και ενώ παλιά βλέπαμε όλους (ή σχεδόν όλους) τους απόφοιτους να απορροφούνται στις ανώτερες ή μεσαίες κοινωνικές θέσεις που τους ικανοποιούσε ο (καταναμεπτικός) καταμερισμός εργασίας, τα τελευταία χρόνια η κατάσταση άλλαξε άρδην. Το πανεπιστήμιο πλέον έχει γεμίσει με αρκετούς φοιτητές που δεν μπορεί να απορροφήσει η αγορά εργασίας. Υπάρχουν πολλά πτυχία με λίγες θέσεις εργασίας. Το πανεπιστήμιο έχει μετατραπεί σε ένα πάρκινγκ μελλοντικών ανέργων που αγωνιούν για την τύχη τους. Η εκάστοτε κυβέρνηση προσπαθεί πλέον να περιορίσει τους πτυχιούχους καθιερώνοντας βάση εισαγωγής το 10 και περιορίζοντας με το νέο νόμο - πλαίσιο το χρόνο φοίτησης μέσω των διαγραφών.

Ένα μέρος των φοιτητών γκρινιάζει και αισθάνεται ανασφάλεια. Οι ελπίδες οικονομικής αποκατάστασης, ταξικής ανόδου ή διατήρησης είναι πλέον φρούδες. Οι δοκιμασίες (εξετάσεις), ο ανταγωνισμός, το γλείψιμο που θα εξασφαλίσει μια πολυπόθητη θέση στο δημόσιο δεν βρίσκουν πλέον αντίκρισμα. Τα επαγγέλματα που προσέφεραν ένα επίπεδο εξασφάλισης και ευημερίας έχουν πλέον κορεστεί. Η μονιμότητα και οι οικονομικές απολαβές έχουν συρρικνωθεί στο ελάχιστο για λίγους και εκλεκτούς. Και ενώ το κεφάλαιο περνάει νομοσχέδια που δυσχεραίνουν τις εργασιακές σχέσεις, μια μερίδα φοιτητών δεν διακρίνει σ' αυτό, ως βασικό φορέα αναπαραγωγής ανισοτήτων και εκμετάλλευσης τον εχθρό αλλά βλέπει τους εχθρούς στα πρόσωπα των συμφοιτητών της. Είτε αυτοί βρίσκονται στα ΤΕΙ, είτε βρίσκονται στα ΚΕΣ.

Δεν ξεχνάμε τα φαινόμενα κοινωνικού αυτοματισμού που εκφράστηκαν στο παρελθόν και συνεχίζονται ακόμη. Δεν ξεχνάμε την εχθρότητα των αποφοίτων ΑΕΙ ενάντια στους «ιποτιένιους» απόφοιτους ΤΕΙ που είχε ως στόχο τη μη «αναβάθμιση των επαγγελματικών δικαιωμάτων των ΤΕΙ». Δεν ξεχνάμε τις κινητοποιήσεις των φοιτητών ΤΕΙ Η/Υ ενάντια στους φοιτητές ΤΕΙ αυτοματισμού για το ζήτημα της εξίσωσης των πτυχίων τους. Είναι η ίδια συνθήκη που επαναλαμβάνεται ενάντια στους φοιτητές των ΚΕΣ.

Δεν ανεχόμαστε την ιδεολογική διασπορά του καπιταλισμού που διαχωρίζει τους μαθητευόμενους σε επιτυχημένους – αποτυχημένους και σε ειδικευμένους – ανειδίκευτους, διασπώντας την ενότητα στο εσωτερικό τους με όπλο τον ατομικό και συλλογικό ανταγωνισμό μεταξύ τους. Να τελειώνουμε με την τάξη των ιδιωτών – ανταγωνιστών που αγωνιούν για την αβέβαιη εξασφάλισή τους. Να τελειώνουμε με το πανεπιστήμιο που σχεδιάζει και τεκμηριώνει τις επιλογές του κράτους και του κεφα-

λαίου. Η οργή μας να στραφεί από κοινού και αυτοοργανωμένα ενάντια στο καθεστώς που αλλοτριώνει και παράγει υπεραξία καταστρέφοντας τη φύση και τους ανθρώπους, για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση.

Συρρίκνωση κράτους πρόνοιας, περικοπές βιβλίων, διαχωρισμένη γνώση.

Είναι γνωστό πως οι κοινωνικές παροχές ελαττώνονται χρόνο με το χρόνο. Το γεγονός αυτό έχει ως αποτέλεσμα την περαιτέρω μετακύληση του κόστους σπουδών από το κράτος στους ίδιους τους φοιτητές διευρύνοντας την ένταση της εκμετάλλευσης και της πειθάρχησης. Μέχρι πρόσφατα το κράτος δεν παρείχε δωρεάν βιβλία στους μεταπτυχιακούς φοιτητές καθώς και στους προπτυχιακούς φοιτητές που είχαν ξεπεράσει τα ν+2 χρόνια φοίτησης. Με το νέο νόμο - πλαίσιο και την καθιέρωση της λίστας συγγραμμάτων πλήττονται και τα έστω στοιχειώδη κεκτημένα των φοιτητών αφού κάθε φοιτητής θα δικαιούται μέσα από μια λίστα ένα και μοναδικό βιβλίο δωρεάν. Βιβλία θα παίρνει μόνο για όσα μαθήματα είναι απαραίτητα για τη λήψη πτυχίου. Αν κάποιος φοιτητής δεν έχει περάσει κάποιο μάθημα και αλλάζει το πρόγραμμα πλέον δεν θα δικαιούται δωρεάν το νέο βιβλίο. Επιπλέον, δεν θα δίνονται δωρεάν βιβλία σε φοιτητές που δηλώνουν επιπλέον μαθήματα επιλογής. Στα προαναφερθέντα μέτρα προστίθεται και η υποβάθμιση των πανεπιστημιακών

βιβλιοθηκών μέσω της υποχρηματοδότησής τους.

Όσο εδω ανοίγονται και άλλα ζητήματα που αφορούν τη χρήση των βιβλίων και την απεύθυνσή τους. Βλέπουμε πως η γνώση – μάθηση είναι μια διαχωρισμένη σφαίρα που αφορά αποκλειστικά την πανεπιστημιακή κοινότητα αφού ο δανεισμός μέσω της δανειστικής βιβλιοθήκης αφορά μόνο τα μέλη της. Οι καθηγητές για να τα κοινοποιήσουν εκδίδουν βιβλία αφού πρώτα ιδιοποιούνται τη γνώση που παράγουν οι φοιτητές μέσω των εργασιών τους. Οι φοιτητές, δηλαδή, με την άμισθη εργασία τους παράγουν υπεραξία για τους καθηγητές με αντάλλαγμα την πρόσθετη βαθμολογία και την ευνοϊκή μεταχείριση. Ταυτόχρονα, τα πανεπιστημιακά συγγράμματα αποδίδουν πιο πολλά κέρδη στους καθηγητές καθώς κάποια από αυτά βγαίνουν στην αγορά από τους εκδότες μόνο και μόνο επειδή δηλώνονται πανεπιστημιακά που εξασφαλίζουν την ανάλογη σταθερή πελατεία. Και επειδή τα βιβλία χρησιμοποιούνται εργαλειακά για τον έλεγχο της απόδοσης των φοιτητών, καθιστώντας τις εξετάσεις αυτοσκοπό της μάθησης, το ζητούμενο είναι να μπλοκάρουμε τις περικοπές παροχής των δωρεάν βιβλίων, να οργανώσουμε συλλογικές δράσεις επανοικειποίησης της γνώσης, ανατρέποντας τους ήδη υπάρχοντες διαχωρισμούς μεταξύ καθηγητών – φοιτητών. Για την ανατροπή του καπιταλισμού και την απελευθέρωση της γνώσης.

★ Την Τρίτη 31 Μαρτίου 2009, ύστερα από ανοιχτή συνέλευση που κάλεσε η *κατάληψη Αιθρίου*, πραγματοποιήθηκε μονοήμερη κατάληψη στην πρωτανεία του Παντείου με αίτημα, μεταξύ άλλων, να σταματήσει το πανεπιστήμιο να αναθέτει σε εργολάβους διάφορες λειτουργίες του (π.χ. καθαρισμός). Παρακάτω παρατίθεται σχετικό κείμενο του στεκιού, από το 1ο φύλλο της εφημερίδας τοίχου (Δεκέμβριος 2008).

Πάντειο πανεπιστήμιο: όταν σβήνουν τα φώτα...

Τους τελευταίους μήνες και μετά τη δολοφονική επίθεση με βιτριόλι εναντίον της συνδικαλίστριας Κωνσταντίνας Κούνεβα, από μπράβους του αφεντικού της Οικονομική (ΟΙΚΟΜΕΤ Α.Ε.), το ζήτημα των συνθηκών εργασίας και των υπεργολαβιών στον κλάδο του καθαρισμού έχει ανοίξει κοινωνικά.

Αυτό που ίσως δεν έχει γίνει κατανοητό είναι ότι και το πάντειο πανεπιστήμιο έχει τις δικές του «Κωνσταντίνες». Οι υπεργολαβίες και οι δουλεμπορικές συνθήκες εργασίας δεν υπάρχουν μόνο στον ΗΣΑΠ και το μετρό. Σε κάθε δημόσια υπηρεσία, στις τράπεζες, στα νοσοκομεία, τις εφορίες και τα αμαξοστάσια των λεωφορείων, τα γραφεία πολιτικών, ακόμη και στο κύριο της ΓΣΕΕ υπάρχουν κάποιες χιλιάδες εργαζομένων (κατά βάση γυναικών, μεταναστριών και πολλές φορές χωρίς χαρτιά) που εξαναγκάζονται να έχουν σκυμμένο το κεφάλι, κλειστό το στόμα, με το μόνο «δικαίωμα» που τις/τους στοιχειώνει να είναι αυτό της οριακής επιβίωσης.

Η καθημερινή εκμετάλλευση των καθαριστριών στη γλώσσα του εργατικού δικαίου μεταφράζεται σε μη καταβολή ενσήμων, σε απλήρωτες υπερωρίες, χαμηλότερους μισθούς απ' ό τι προβλέπουν οι συμβάσεις, απολύσεις, εκβιασμούς, απειλές, σε-

ξουαλικές παρενοχλήσεις, βιασμοί.

Πριν ανοίξουν τα ρολά της σχολής το πρωί ή όταν σβήσουν τα φώτα των αμφιθεάτρων αργά το βράδυ, κάποιες σκιές διακρίνονται μέσα από τα θολά τζάμια. Είναι οι φιγούρες που θα φροντίσουν για την καθαριότητα των αιθουσών, των διαδρόμων, των γραφείων, των γραμματειών. Είναι 22 -επίσημα- φιγούρες που εργάζονται για την δουλεμπορική εταιρία ΑΝΑΞ Α.Ε., με έδρα την πόλη των Τρικάλων. Δουλεύουν χωρίς ένσημα, οι περισσότερες/οι χωρίς να γνωρίζουν την ελληνική γλώσσα, με συμβάσεις αμφιβόλου περιεχομένου. Η επικοινωνία μαζί τους δεν ενδείκνυται. Από τη μία οι επόπτες του αφεντικού Νταλίδη που δεν επιτρέπουν τη συνομιλία με τους εργαζόμενες/ους για τις συνθήκες εργασίας τους. Από την άλλη ο καθωσπρεπισμός και τυχοδιωκτισμός του φοιτητικού ρόλου, για τον οποίο πανεπιστήμιο σημαίνει μόνο μαθήματα, σημειώσεις και εξετάσεις. Όλα τα άλλα είναι παράπλευρα, είναι ασήμαντα, δεν αφορούν.

Περίεργα πράγματα... Από τη μία οι κύκλοι της διανόησης, οι θιασώτες του ευρωπαϊκού διαφωτισμού, που προσπαθούν να μας πείσουν ότι η ανθρώπινη ζωή έχει αναχθεί στη μεγαλύτερη αξία του 21ου αιώνα.

Και από την άλλη «η αναθέτουσα αρχή δε φέρει καμία ευθύνη εάν συμβεί ατύχημα στο προσωπικό του αναδόχου ή σε τρίτους κατά την εκτέλεση των εργασιών καθαριότητας» (από τη σύμβαση με την εταιρεία καθαρισμού, 24 Οκτώβρη 2008). Στα αμφιθέατρα γίνεται λόγος για τον Άνθρωπο, αλλά μέχρι εκεί, στη θεωρία. Εξάλλου, στο σημερινό πανεπιστήμιο η γνώση που μεταφέρεται είναι αποκομμένη από το κοινωνικό πεδίο, το φοιτητριάτο ζει μέσα σε μία γυάλα όπου οι ισορροπίες πρέπει να επιβληθούν και να διατηρηθούν.

Έχουμε συνείδηση και στεκόμαστε πλάι στις καθαρίστριες και τους καθαριστές. Στεκόμαστε πλάι σε αυτές τις αόρατες φιγούρες που τους τελευταίους μήνες έχουν βγει μπροστά και διεκδικούν τα αυτονόητα. Αξιοπρέπεια και να πληρώνονται αυτά που δουλεύουν.

Σαμποτάζ στην εκλογική διαδικασία, επανοικειοποίηση των σχολών

Η εναντίωσή μας σε κάθε εκλογική διαδικασία (είτε φοιτητική, είτε βουλευτική), έγκειται τόσο στη θεώρησή μας για το περιεχόμενο διαδικασιών όπως αυτές της αντιπροσώπευσης και της διαμεσολάβησης, όσο και για το ρόλο των συστατικών στοιχείων της, κομματικών μηχανισμών, παρατάξεων και θεσμικών συνδικαλιστικών ενώσεων. Διαδικασίες και μηχανισμοί που συντελούν στην εδραίωση και διαιώνιση των εξουσιαστικών δομών, στη βίαιη ιεράρχηση των ζώνων μας.

Οι μηχανισμοί αντιπροσώπευσης (βλέπε κόμματα) αυτοανακηρύσσονται ως η μόνη οδός έκφρασης της "λαϊκής βούλησης" και αποσκοπούν στην αφομοίωση της κοινωνικής δράσης στους όρους του δημοκρατικού παιχνιδιού. Η πολιτική αυτονομείται σε διαχωρισμένη σφαίρα στην οποία λόγο έχουν μόνο οι ειδικοί. Η κοινωνία, ως άμορφη μάζα, μετατρέπεται σε δεξαμενή άντλησης πόντων για την ευρεία γκάμα κομματικών αποχρώσεων του κοινοβουλευτικού και "εξώ" κοινοβουλευτικού συστήματος. Η ψηφοφορία, δηλαδή η αποδοχή του "δικαιώματος" αντιπροσώπευσης και εξουσιοδότησης του "ικανότερου" διαχειριστή των πολιτικών υποθέσεων, δε θα μπορούσε παρά να μας καθιστά καταναλωτές προαποφασισμένων πακέτων λύσεων, άναυδους ακροατές-χειροκροτητές βαρύγδουπων πολιτικών δηλώσεων, θεατές των εξελίξεων και ακολουθητές "πεφωτισμένων" ηγετών.

Η άποψη αυτή του δικαιώματος που εκχωρείται στην κοινωνία να συμμετέχει και να διαμορφώσει την πολιτική πραγματικότητα μέσω της ψήφου, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μία ψευδαίσθηση όλων όσων μεταθέτουν το λόγο και τη δράση τους στους ειδήμονες της κομματικής στέγης. Όλοι αυτοί που μάχονται για την εξουσία (από την πατριωτική ακροδεξιά μέχρι τους εναλλάξ κυβερνώντες νεοφιλελεύθερους και σοσιαλδημοκράτες καθώς και τις αριστερές υποστηλώσεις του συστήματος) κατά τη διάρκεια των εξεγερσιακών γεγονότων του Δεκέμβρη δεν είχαν με το μέρος τους την κοινωνική συναίνεση.

Αντίθετα, δημιουργήθηκαν πυρήνες αυτοοργάνωσης (λαϊκές συνελεύσεις, κατειλημμένα πανεπιστήμια και ανοικτοί χώροι). Τα πανεπιστήμια λειτούργησαν σε αυτοοργανωμένη βάση με ανοικτές συνελεύσεις και ομάδες εργασίας. Οι σχολές έγιναν στην πραγματικότητα χώρος ελεύθερης διακίνησης ιδεών, μακριά από θεσμικά όργανα. Ένα από τα χαρακτηριστικά του Δεκέμβρη είναι πως δεν έθεσε αιτήματα προς ικανοποίηση, αλλά ο κόσμος που συμμετείχε κινητοποιήθηκε από μόνος του, βάζοντας τη δική του αιχμή, δρώντας συλλογικά.

Τώρα οι πανεπιστημιακοί χώροι επέστρεψαν στην κανονικότητά τους, σπίνοντας το εκλογικό πανηγύρι. Γι' αυτούς η εξέγερση είναι συζητήσει για το άσυλο, για την αστυνομία, τους κουκουλοφόρους, ποσοστά διάθεσης ψήφου. Για εμάς είναι παρακαταθήκη για συλλογική και αυτοοργανωμένη δράση ενάντια σε ό,τι θέλει να μας καθορίσει, να μας εκπροσωπήσει, να μας εξουσιάζει.

Άλλωστε, τί άλλο θα μπορούσε να είναι η ακατάσχετη εκλογολογία μέσα σε μία συνθήκη έκρηξης της κοινωνικής οργής, εκτός από μία ευκαιρία δημιουργίας εντυπώσεων που θα ακολουθούσε μία ανεπιτυχή καταστολή των αγώνων και ανεπάρκεια απόσπασης ενός μεριδίου κοινωνικής συναίνεσης;

Εκλογική απεργία

Η παρακαταθήκη που άφησε στο κοινωνικό πεδίο η εξέγερση του Δεκέμβρη αποτελεί την αιχμή του δόρατος για τις νέες κατασταλτικές μεθοδεύσεις από τη μεριά των αφεντικών. Η διείσδυση του αντιεξουσιαστικού λόγου και η διάχυση των πρακτικών των αναρχικών σε ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια, συνοδεύτηκε από μία μετουσίωση και εδαφικοποίησή τους σε εγχειρήματα αυτοοργάνωσης, άμεσες δράσεις και επικοινωνίας. Κατά τη διάρκεια της εξέγερσης δεκάδες δημόσια κτίρια (δημαρχεία, ΚΕΠ, εργατικά και πνευματικά κέντρα κ.α.) και πανεπιστημιακό χώρο (ασοεε, πολυτεχνείο, νομική) καταλήφθηκαν και αποτέλεσαν πυρνίνες αντίστασης, συνεύρεσης και δημιουργίας.

Και αυτό ήταν μόνο η αρχή... Η κατάληψη, ως πρακτική που ρίζωσε κοινωνικά εκείνες τις ημέρες, εξακολουθεί να «στοιχειώνει» ακόμη και σήμερα δημόσια κτίρια («ελεύθερος γαλαξίας» στη Νέα Σμύρνη, πνευματικό κέντρο Ν. Φιλαδέλφειας), να εμπνέει χιλιάδες ανθρώπους και να αποτυπώνει τις κοινωνικές δυναμικές.

Ένα αποτύπωμα έμπνευσης, αναγκών και επιθυμιών για κάποιους/ες από αυτούς/ες που βρέθηκαν στους δρόμους τον Δεκέμβριο του 2008, αποτέλεσε η κατάληψη του εγκαταλελειμμένου κτιρίου των οδών Πατισίων 61 και Σκαρμαγκακά, με σκοπό να αποτελέσει έναν ανοιχτό κοινωνικό χώρο «ένα μέρος της συνωμοσίας για την καταστροφή αυτού του κόσμου» (από την πρώτη προκήρυξη των καταληψιών).

Οι καταλήψεις (είτε ως χώροι κάλυψης στεγαστικών αναγκών, είτε ως ανοιχτοί κοινωνικοί χώροι όπου διοργανώνονται εκδηλώσεις, είτε και τα δύο) στον ελληνικό χώρο έχουν μία ιστορία κάτι παραπάνω από 20 χρόνια. Από την *Αδκαμένους*, τη *Βιάδα Σιέδα* και την *Χαριτάου Τρικούπη 91* μέχρι τη *Villa Amalias*, την *Λέδας Καραγιάννη 37*, το *κτίμα Πραποπούδου* και την *Φυλής και Φερών* στην Αθήνα. Από την *Φάμπρικα Υφανει* και την *Terra Incognita* μέχρι την *Δέδια*, την *Libertatia* και το *Ορφανορφείο* στην Θεσσαλονίκη. Από τον *Εναγγελισμό* και τις *επίες του πανεπιστημίου* στο Ηράκλειο μέχρι τη *Rosa Nera* στα Χανιά. Από την *Βύρνος 3* στην Καβάλα μέχρι την *Ανιβίωση* στα Γιάννενα. Από την πρώην καπνοβιομηχανία του *Μαισάγγου* στο Βόλο μέχρι το *Μπίνειο* στη Μυτιλήνη.

Και όλα αυτά τα χρόνια οι καταλήψεις βρέθηκαν με ποικίλους τρόπους στο στόχαστρο της καταστολής. Είτε με επεμβάσεις (ή απειλές επεμβάσεων) της αστυνομίας, είτε με επιθέσεις παρακρατικών φασιστοειδών, είτε με μεταπωλήσεις των τίτλων ιδιοκτησίας των κτιρίων σε ιδιώτες. Και όλα αυτά τα χρόνια, καταληψίες και αλληλέγγυοι/ες βρήκαν τον τρόπο να σταθούν όρθιοι. Και να μπουν σε νέα σπίτια και

να τους δώσουν ζωή.

Τα αφεντικά τώρα θέλουν να πάρουν ρεβάνς. Στοχεύουν στα εγχειρήματα που συμπυκνώνουν εκείνες τις πολιτικές απόψεις οι οποίες στοχεύουν στη διασάλεση της τάξης και στην ανατροπή αυτού του κόσμου, πόσο μάλλον όταν αυτές αποτελούν αφετηρία σκέψης και δράσης για χιλιάδες ανθρώπους, όπως διαφάνηκε τον Δεκέμβριο.

Στα μέσα του Μάρτη ένα ύπουλο ενορχη-στρωμένο σχέδιο τίθεται σε κίνηση. Καταρχήν, ένα δημοσίευμα στον «ελεύθερο τύπο» για τα κατελημμένα κτίρια που ανήκουν σε πανεπιστημιακά ιδρύματα, υπαγορευμένο κατευθείαν από τα κεντρικά της ασφάλειας. Και κατοπιν η παρέμβαση του εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Σανιδά, ο οποίος ζητάει να γίνει έρευνα σχετικά με αυτά τα κτίρια, την ταυτότητα των καταληψιών και για ποιους λόγους οι υπεύθυνοι των κτιρίων δεν έχουν φροντίσει να διώξουν τους καταληψίες.

Πίσω από τις εισαγγελικές εντολές, προετοιμάζεται το έδαφος της εκκένωσης των κατελημμένων χώρων. Ήδη, πριν από την εντολή Σανιδά, τρία άλλα πανεπιστήμια (το Πολυτεχνείο, η Καλών Τεχνών και το Αθηνών), ως ιδιοκτήτες του κτιρίου, συζητούν περί της εκκένωσης της Λέδας Καραγιάννη 37 με αφορμή τη συμπλήρωση 21 χρόνων κατάληψης.

Παράλληλα, συγκεκριμένες φυλλάδες επανειλημμένα επιτίθενται ιδεολογικά και προκαλούν σύγχυση γύρω από το πολιτικό περιεχόμενο των καταλήψεων και τα υποκείμενα που τις πλαισιώνουν. Μία πρόεκταση (εφημερίδα καθημερινή, 22 Μαρτίου) των «συνηθισμένων» άρθρων για τις καταλήψεις αποτελεί η σκιαγράφηση και στοχοποίηση κατελημμένων χώρων μέσα στους πανεπιστημιακούς χώρους, τα αυτοδιαχειριζόμενα και αντεξουσιαστικά στέκια.

Η αποπολιτικοποίησή τους και η απόπειρα να εμφανιστούν ως «ορμητήρια για έκνομες πράξεις» αποτελεί κομμάτι ενός ιδεολογικού πολέμου απέναντι στη δραστηριοποίηση αναρχικών και αντεξουσιαστών στα πανεπιστήμια. Συχνά –πικνά, τα στέκια απειλούνται με επέμβαση της αστυνομίας και άρση του ασύλου (όπως το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι του Πολυτεχνείου στην Αθήνα και η κατάληψη εγκαταλελειμμένου βαγονιού στη Θεσσαλονίκη και η δημιουργία αυτοδιαχειριζόμενου ραδιοφωνικού σταθμού –radio Revolt).

Η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική και κανείς μας δεν περιμένει να αποτυπωθεί στις καθημερινές φυλλάδες ή στα δελτία ειδήσεων των τηλεοράσεων. Τα αυτοδιαχειριζόμενα και αντεξουσιαστικά στέκια στις σχολές έχουν μία μακρά ιστορία πίσω τους. Πρόκειται για πολιτικούς χώρους που θέτουν ζητήματα που ξεπερνούν το συντησιακό που χαρακτηρίζει κάθε έκφανση της φοιτητικής καθημερινότητας, σε μία αντιθεσμική και αντεξουσιαστική κατεύθυνση.

Είναι χώροι όπου ο καθένας και η καθεμία επικοινωνούν με ίσους όρους, όπου χιζονται δεσμοί αλληλεγγύης μέσα σε μία κοινωνία όπου βασιλεύει ο ατομισμός. Είναι χώροι οι οποίοι αποκτούν ζωή από τα υποκείμενα που δρουν σε αυτούς, και τα οποία δεν πηγαίνουν στις σχολές μόνο για ένα μάθημα στο αμφιθέατρο. Είναι χώροι όπου μπαίνουν οι προοπτικές της διάχυσης και επέκτασης του λόγου και της δράσης που προτάσσουν, και δεν επαναπαύονται μόνο σε κάποια κατελημμένα τετραγωνικά μέτρα. Τέλος, είναι χώροι που δε συμβιβάζονται με τα κούφια λόγια περί «κακής εκπαίδευσης», αλλά επιδιώκουν και ενεργούν για το σαμπότρισμα του εκπαιδευτικού εργατοστασίου.

Όσο για το αντεξουσιαστικό στέκι παντείου, το οποίο στοχοποιείται επίσης, όσοι και όσες κινούνται στους χώρους της σχολής γνωρίζουν τη δράση και τις απόψεις του. Επιλέγοντας να κινούμαστε αυτοοργανωμένα και αντιεραρχικά, προσπαθούμε να παρεμβάλουμε μέσα σε έναν εν δυνάμει κοινωνικό χώρο, όπως αυτός του πανεπιστημίου, να θέτουμε ζητήματα και προβληματισμούς.

Επιλέγουμε να μην έχει καμία σχέση και συνεργασία με θεσμούς (πρυτάνεις, διοικητικό συμβούλιο) και ιεραρχικές και κομματοκρατούμενες διαδικασίες (γενικές συνελεύσεις). Όσοι θέλουν να βαυκαλιζονται περί... «ανοιχτών διαύλων επικοινωνίας» και άλλες φανταστικές ιστορίες, προσπαθούν, απλά, να χιζουν ένα κάποιο «αριστερό» επικοινωνιακό προφίλ!

ΚΑΤΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

καταλήψεις, αυτοδιαχειριζόμενα αντεξουσιαστικά στέκια και οι εναντίον τους κατασταλτικές μεθοδεύσεις

προβολή

του ντοκιμαντέρ της Villa Amalias
“πως το καταλάβαμε”
+ οι καταλήψεις στην εξέγερση του Δεκέμβρη

συζήτηση-ενημέρωση

για τις εγγυητικές του κοινοβίου Σανιδά τη στοχοποίηση των κατελημμένων αντεξουσιαστικών χώρων στις σχολές

πέμπτη 9 απριλίου
2 μ.μ. στο αντεξουσιαστικό στέκι παντείου εν μέσω της γαλλικής γιορτής

Στις 9 Απριλίου, στο χώρο του στεκιού, πραγματοποιήθηκε εκδήλωση με θέμα «Καταλήψεις, αυτοδιαχειριζόμενα αντεξουσιαστικά στέκια και οι εναντίον τους κατασταλτικές μεθοδεύσεις». Προηγήθηκε προβολή του βίντεο της Villa Amalias «Πως το καταλάβαμε».

**SQUAT THE WORLD
SQUAT YOUR HEART!**

προβολές ταινιών

ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΑΙΝΙΑΣ:
"30 ΧΡΟΝΙΑ ΠΙΣΩ"
 της Αμερικανικής παραγωγούσας "An Aard"

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΡΟΒΟΛΩΝ

ΟΙ ΕΣΤΕΡΕΣΤΕ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ "ΦΟΥΤΗΚΕΣ"...

ΕΙΝΑΙ Η ΑΔΙΑΒΑΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΩΗ
 ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΣ
 ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Προς ενημέρωσης στην Παιδεία
 τα κείμενα της προκήρυξης διατίθενται

προβολή ντοκιμαντέρ:
 μια ματιά στην punk και diy
 σκηνή
 στην Ελλάδα
 της ομάδας μουσικής και
 συναυλιών της villa amalias

Τρίτη 31/3
 στις 14:00

Το Punk και το DIY είναι
 κινήματα που
 έχουν
 επηρεάσει
 την κοινωνία
 και την τέχνη

στο αντιεξουσιαστικό στέκι παντιού
 στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου

Προβολή
Ταινίας

Money

Debt

Τρίτη 4 Νοεμβρίου στις 2μμ

Τη χρονιά που πέρασε μία σειρά προβολών κινηματικών βίντεο και ταινιών πραγματοποιήθηκε στο χώρο του στεκιού. Προβολές, οι οποίες με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, αποτέλεσαν την αφορμή για μία περαιτέρω συζήτηση πάνω στο ζήτημα το οποίο διαπραγματεύονται.

Στις 4 Νοεμβρίου προβάλεται το βίντεο «Money as debt». Σύντροφους και συντρόφισσες μετέφρασαν και υπογλώττισαν ένα animation, που θίγει το ζήτημα της ανάπτυξης των τραπεζών, με τρόπο άμεσο και ιδιαίτερα ενδιαφέρον, καθώς «...όσο μεγαλύτερη η αύξηση του χρέους, τόσο περισσότερο το χρήμα που κινείται...».

Στις 2 Δεκεμβρίου προβάλεται ένα βίντεο της συλλογικότητας «En plw» για το πολυτεχνείο, τη δίκη των χουντικών και την ατιμωρησία τους. Κεντρικό σύνθημα της αφίσας που καλεί: «Οι εξεγέρσεις δεν είναι "φοιτηκές", είναι η αδιάδρακτη κοινωνική ρήξη με τον κόσμο του εμπορεύματος, της εργασίας και της εξουσίας».

Στις 17 Μαρτίου προβάλεται βίντεο για την εξέγερση του Δεκέμβρη, «για όσα βίωσαμε, για όσα θα ξανακάνουμε, για όσα δημιουργήσαμε».

Στις 24 Μαρτίου προβάλεται το «Πείραμα του Stanford» και στις 31 Μαρτίου το ντοκιμαντέρ της ομάδας μουσικής και συναυλιών της Villa Amalias «Μία ματιά στην punk και d.i.y. σκηνή στην Ελλάδα». Ακολουθεί συζήτηση με θέμα «ο θάνατος και το εμπόρευμα ως κοινωνική σχέση, η άρνηση του lifestyle ή lifestyle της άρνησης, υποκοινωδύρα ή ανικονωδύρα». Τέλος, στις 28 Μαΐου προβάλεται η ταινία «Δουδεύοντας με το πάσο μας».

προβολή **το πείραμα του Stanford**

Τρίτη
 24 Μαρτίου

*ώρα: 2μμ

αντιεξουσιαστικό στέκι παντιού
 (στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου)

PROBOLH TAINIAS:
ΔΟΥΛΕΥΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟ ΠΑΣΟ ΜΑΣ
 ...η ιστορία του καλύτερου ραδιοφωνικού σταθμού
 "radio Alice" στη Μολόκια το '70'

την Τρίτη 24 Μαρτίου
 στις 14:00

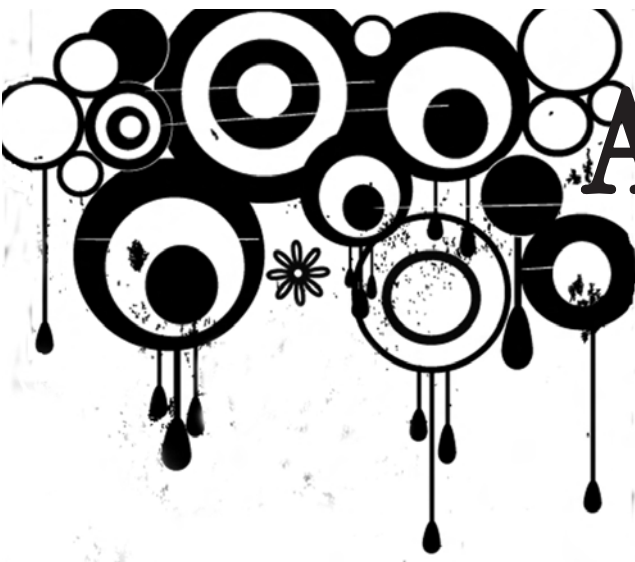
στο αντιεξουσιαστικό στέκι παντιού
 στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου

προβολή βίντεο >> για την εξέγερση του Δεκέμβρη

Τρίτη
 17 Μαρτίου

>>> 2 μ.μ.

στο αντιεξουσιαστικό στέκι παντιού
 στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου

Από το θέαμα της δολοφονίας στη δολοφονία του θεάματος

Ο Αλέξης είναι νεκρός. Όμως η σφαίρα του μπάτσου δεν πέτυχε μόνο αυτόν. Μια στιγμή πέτυχε τις εφρουρασμένες συνειδήσεις των μικροαστών φανερώνοντάς τους πως το διαρκές αίτημά τους για περισσότερη ασφάλεια, για περισσότερη αστυνομία, για περισσότερο κράτος, μπορεί να σκοτώσει και τα παιδιά τους. Δεν μπορούν άλλο να αναρωτιούνται δήθεν πού είναι το κράτος. Το κράτος είναι εδώ και αυτή είναι η δουλειά του.* να δολοφονεί και να καταστέλλει, να εγγυάται την προστασία του δόγματος «πουχία – τάξη – ασφάλεια» τη διαιώνιση της κυριαρχίας του κεφαλαίου που διαμεσολαβεί κάθε κοινωνική σχέση πάνω στις ζωές μας και να ρυθμίζει την ομαλή λειτουργία των ανθρωπόμορφων εμπορευμάτων ώστε να μην «αποκλίνουν» από το καθήκον τους.

Όμως υπάρχουν και αυτοί για τους οποίους αυτή η στιγμή είναι κάθε στιγμή. Αυτοί που κατά εκατοντάδες δολοφονούνται και βασανίζονται στα κά-

τεργα της δημοκρατίας και που περνάνε στα ψιλά των εφημερίδων. Μετανάστες, τοιγγάνοι, ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας που τόσοι καμώνονταν πως δεν υπάρχει. Αυτών που είναι θύματα της ατομικής ιδιοκτησίας.

Κάθε μύθος για την «εθνική ενότητα» κατέρρευσε σε μια στιγμή σαν χάρτινος πύργος. Μέσα σε λίγες μέρες οικογένειες διχάστηκαν. Όλοι έπρεπε να διαλέξουν και αρκετοί διάλεξαν.

Η βιτρίνα του θεάματος έδειξε το πραγματικό της πρόσωπο. Το θέαμα σαν έτοιμο από καιρό πέρασε από το θέαμα των καταστροφών στο θέαμα της δολοφονίας, στην παρουσίασή τους σαν ριάλιτι. Τόσος κόσμος με την κάμερα στο χέρι να αναπαράγει την εικόνα των πυροβολισμών και τις φωτιές της οργής, θεατές. Κι όμως τόσος κόσμος να θέλει την καταστροφή του θεάματος.

ΜΜΕ, καλλιτέχνες, διανοούμενοι, επιστήμονες και πανεπιστημιακοί κάθε λογής (ψυχολόγοι, κοινωνιολόγοι, στα-

τιστικολόγοι, πολιτικοί αναλυτές), έσπευσαν να εξηγήσουν, να ερμηνεύσουν, να ταξινομήσουν, να καταδικάσουν, να (μη) βρουν αντιστοιχίες απ' το παρελθόν, να τρομοκρατήσουν. Να κάνουν λόγο για «έλλειψη παιδείας» τη στιγμή που η δική τους παιδεία ευθύνεται για τον πυροβολισμό.

Όχι, δεν ξεχνάμε ότι περίφημοι καθηγητές μας συνέβαλαν στη θεωρητική θωράκιση και στο λανσάρισμα του αιτήματος για περισσότερη ασφάλεια, για περισσότερη αστυνομία. Τους θεωρούμε ένοχους. Δεν ξεχνάμε ότι αυτοί εργάστηκαν για την κλοπή του χρόνου και του χώρου μας. Για τον υποβιβασμό της ύπαρξης μας σε απαρέγκλιτες κινήσεις απολύτως ελεγχόμενες. Απ' την εντατικοποίηση της εργασίας, στις «αναπλάσεις» και αποστειρώσεις των δημόσιων χώρων. Δεν υπάρχει χρόνος και χώρος για να σκεφτείς, να ζήσεις, να επικοινωνήσεις έξω από το εμπόρευμα, σε πλατείες με παρέες, συλλογικά και όχι σαν ατομ-

Τυχαία από την επιστολή (οι υπογραμμίσεις δικές μας)

1) «...Η Δημοκρατία για να επιβιώσει, πρέπει να βρει εκ νέου τον εαυτό της, δείχνοντας μηδενική ανοχή σε κάθε τρομοκρατία, σε κάθε πράξη αναρχικής ή αστυνομικής βίας...»

2) «...Μόνον ένα δημοκρατικό κράτος μπορεί να βοηθήσει τους πολίτες να καταλάβουν, ότι η εγκώρια και η διεθνής οικονομική κρίση, απαιτούν από όλους θυσίες, κατανεμημένες με δίκαιο τρόπο...»

3) «... Απευθυνόμαστε σε όλους τους σκεπτόμενους δημοκρατικούς πολίτες, προπάντων όμως στους συναδέλφους μας τους καλούμε να βρεθούν στην πρωτοπορία της προσπάθειας για την αποκατάσταση της εμπιστοσύνης στους δημοκρατικούς θεσμούς».

... "όπερ μεθερμηνευόμενον εστί " ...

1) Ας είμαστε πιο αυστηροί με τα «δικά μας παιδιά» όταν «υπερβάλλουν», όχι γιατί είναι «δίκαιο», αλλά γιατί έτσι θα έχουμε το άλλοθι για να αφανίσουμε κάθε φωνή αντίστασης ενάντια στα καθημερινά εγκλήματα του δημοκρατικού καθεστώτος. Όσο για το δόγμα της «μηδενικής ανοχής»... άμα δεν παίνεψεις το σπίτι σου, θα πέσει να σε πλακώσει...

2) Μόνο τα δημοκρατικά κράτη (όπως και το ελληνικό) έχουν την αξίωση να θέλουν να διαχειρίζονται τόσο αποτελεσματικά προς όφελος τους τις κάθε είδους «κρίσεις». Μας λένε πως όλοι έχουμε μερίδιο ευθύνης για το κλείσιμο επιχειρήσεων και το επερχόμενο κύμα 100.000 απολύσεων στην Ελλάδα, την ανυπόφορη ακρίβεια στα είδη πρώτης ανάγκης και την διαρκώς εντεινόμενη εργασιακή μας εκμετάλλευση και όχι μόνο οι καπιταλιστές. Η αλήθεια είναι ότι φταίμε κι εμείς, αλλά μόνο γιατί τους ανεχόμαστε ακόμα...

3) «για να τελειώνουμε με τη διασάλευση της κοινωνικής ειρήνης, με τις πορείες, τις συγκρούσεις, τις καταλήψεις, κάνουμε αυτή την απεγνωσμένη προσπάθεια για να επιστρέψει η ομαλότητα των εκπαιδευτικών κλουβιών, της εργασιακής εκμετάλλευσης, της οικονομικής αφαιμάξης των ανθρώπων, της καταναλωτικής αποκαύνωσης, της τηλεοπτικής αποβλάκωσης και της κοινωνικής απάθειας, έχουμε προνομιακή θέση σ'αυτήν την πραγματικότητα και μας αρκεί, είμαστε αυτοί που θα διαμορφώσουμε λειτουργικούς υπηκόους, παραγωγικές άνθρωπο μηχανές για το κράτος και το κεφάλαιο».

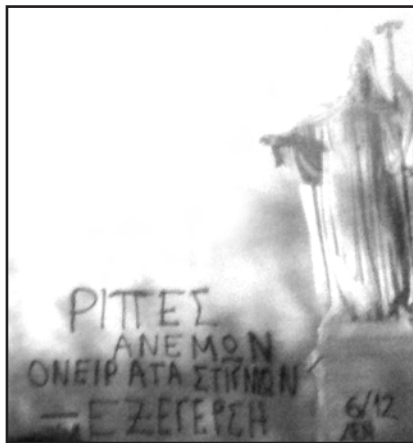
Κούνια που σας κούναγε...

Πρωτοβουλία από το
αντιεξουσιαστικό στέκι Παντείου

Η δημοκρατία οπλίζει, η αστυνομία πυροβολεί

Άμεση απελευθέρωση των κρατουμένων

Όλοι στους δρόμους

στο δρόμο. Έστω ασυντόνιστα, καθώς έχουν διαφορετικά βιώματα, διαφορετική κοινωνική θέση και διαφορετικούς ρόλους στην παραγωγική διαδικασία, φώναξαν όλοι μαζί:

Αυτές οι μέρες είναι του Αλέξη, αυτές οι μέρες είναι για μας...

ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΙΟ ΓΥΜΝΑ...

Όλο και πιο γυμνά
Όλο και πιο άναρθρα
Όχι πια φράσεις
Όχι πια λέξεις
Γραμμάτων σύμβολα
Αντί για την πόλη η πέτρα
Αντί για το σώμα το νύχι
Ακόμα πιο πολύ: μια αιμάτινη
Σκοτωμένη κηλίδα
Πάνω στο μικροσκόπιο.

Μανόλης Αναγνωστάκης

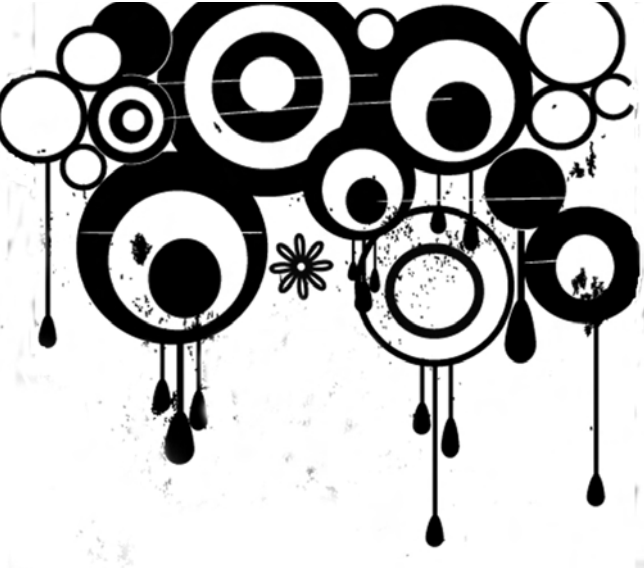
κός παραγωγός και καταναλωτής αξίας, αξίας που αφαιρεί την αξία απ' τη ζωή. Το τίμημα είναι βαρύ. Διώξεις, ξυλοδαρμοί, μέχρι και σφαίρες. Αυτό που είναι καθημερινότητα για τους τοιγγάνους και τους μετανάστες, έγινε για μια στιγμή φανερό σε όλους. Το δίλημμα «η ζωή σου ή η επιβίωσή σου» κατάρρευσε μεμιάς. Σχολείο, σπίτι, ίντερνετ καφέ, ή αλλιώς σφαίρες.

Τα κόμματα έσπευσαν να καταδικάσουν τη «βία» ζητώντας απ' τον κόσμο να εκφράσει την οργή του στις... κάλπες. Κι αυτά με τη σειρά τους άρχισαν, μηδενός εξαιρουμένου, να πουλάνε ασφάλεια κάθε είδους και απόχρωσης στους ψηφοφόρους.

Τα συνδικάτα λούφαξαν, φανερώνοντας για άλλη μια φορά τον κατασταλακτικό τους ρόλο, μη θέλοντας να εξαπλωθεί η κοινωνική έκρηξη στην παραγωγική διαδικασία, ωχριώντας μπροστά στην προοπτική της απεργίας διαρκείας και των συγκρούσεων, έσπευσαν να διαφυλάξουν την κοινωνική «ειρήνη», μια «ειρήνη» που είναι τόσο βίαιη όσο και καθημερινή.

Οι φοιτητικές παρατάξεις δεν παρέλειψαν για άλλη μια φορά να δράσουν την ευκαιρία (όπως πάντα τελευταίες) προσδοκώντας ότι θα αποτελέσουν τον επίλογο αυτής της ιστορίας. Να κάνουν πάλι λόγο για τα συντεχνιακά αιτήματά τους, για το άσυλο στις σχολές, παραβλέποντας πως το άσυλο αυτές τις μέρες πραγματώθηκε στους δρόμους, πως εδώ και μια βδομάδα οι μπάτσοι είναι αυτοί που ζητάνε άσυλο κλεισμένοι στα τμήματά τους και γύρω απ' τη βουλή.

Κι όμως χιλιάδες μαθητές, φοιτητές, άνεργοι, μετανάστες, εργάτες, βρίσκονται

Όταν η βία φ

Όταν ο κόσμος των επιστημών δ

Εδώ και πολύ καιρό η εξουσία της γνώσης μεταμορφώθηκε σε γνώση της εξουσίας. Η σύγχρονη επιστήμη, πειραματική κληρονόμος της θρησκείας του Μεσαίωνα, εκπληρώνει –σε σχέση με την ταξική κοινωνία– τις ίδιες λειτουργίες: με την αιώνια ειδικευμένη εξυπνάδα της αντισταθμίζει την καθημερινή βλακεία των ανθρώπων. Τραγουδάει με αριθμούς το μεγαλείο του ανθρώπινου είδους, ενώ δεν είναι τίποτε άλλο παρά το οργανωμένο άθροισμα των περιορισμών του και της αλλοτριώσής του.

Internationale Situationiste, Η Κατάκτηση του Χώρου σε Χρόνο Εξουσίας.

Πριν μερικές ημέρες, αναφερόμενοι στα εξεγερτικά γεγονότα του Δεκέμβρη λέγαμε πως κάθε μύθος για την «εθνική ενότητα» κατέρρευσε σε μια στιγμή σαν χάρυνος πύργος... Όλοι έπρεπε να διαλέξουν και αρκετοί διάλεξαν. Ανάμεσα σε αυτούς που διάλεξαν δεν θα μπορούσε παρά να εντάσσεται και η «αγία» ακαδημαϊκή κοινότητα. Με ένα αίσημα υποχρέωσης (γιατί άραγε;) επιστήμονες, διανοούμενοι, πανεπιστημιακοί κ.τ.λ. πήραν οβάρνα ραδιοφωνικούς σταθμούς, εφημερίδες και τηλεπαράθυρα και έτρεξαν να τοποθετηθούν και να αναλύσουν «τι συνέβη». Και είναι γεγονός ότι η δυσοσμία από τον εμετό που ξέρασαν είναι τόση που ακόμα δεν μπορούμε να πάρουμε βαθιά ανάσα. Όλοι αυτοί (από τον πιο αριστερό μέχρι τον πιο δεξιό) που μας έπρηξαν πριν μερικούς μήνες επειδή έζησαν το «Γαλλικό Μάη» εξέφρασαν την πιο μεγάλη λύσσα μπροστά στη θέαση της κοινωνικής εκτροπής. Μια στάση που εκφράστηκε από το στιγνό «δεν έχουν καμία σχέση με τους θεομούς – τοακίστε τους!!!» μέχρι τη «διαλλακτικότητα» του «αφουγκραζόμαστε την οργή της νεολαίας, καταδικάζουμε τη βία από όπου κι αν

**Άμεση απελευθέρωση
των συλληφθέντων
του Δεκέμβρη**

**Το δίκιο το έχουν
οι εξεγερμένοι
και όχι οι ρουφιάνοι
και οι προσκυνημένοι**

προέρχεται και επιστροφή γρήγορα στους θεσμούς». Ένα δίπολο της εξουσιαστικής βίας που φωνάζει: ΟΜΑΛΟΤΗΤΑ ΤΩΡΑ. Στο ίδιο πλαίσιο κινήθηκε η επιστολή-άρθρο σε αστική φυλλάδα των καθηγητών παντείου Βασιλικής Γεωργιάδου, Περσεφόνης Ζέρη, Θωμά Κονιαβίτη, Ηλία Κατσούλη, Θάνο Λίποβατς, Παντελή Μπασάκου, που με την προκλητική της βλακεία έσπευσε να συκοφαντήσει, να μηδενίσει, να υπερασπιστεί την «ειρήνη» της δημοκρατίας. Μιας «ειρήνης» που είναι βίαη και καθημερινή.

Για τους ακαδημαϊκούς, τα ΜΜΕ και τους ανθρώπους της εξουσίας, βία είναι μόνο ό,τι διαταράσσει την έννομη τάξη, αλλά στην πραγματικότητα η ίδια η ομαλότητα που υπερασπίζονται είναι επενδυμένη με διάχυτη καθημερινή βία. Ο αυταρχισμός, η διαρκής αξιολόγηση, η εξαναγκαστική συμμόρφωση, ο ακρωτηριασμός της επιθυμίας στα εκπαιδευτικά κελιά είναι βία. Η συνεχής ανασφάλεια και ο φόβος της ανεργίας, της προσωρινότητας, η εργοδοτική αυθαιρεσία, τα χρυσοπληρωμένα δάνεια είναι βία. Το να δουλεύεις μια ζωή χωρίς να ξέρεις αν θα πάρεις σύνταξη ενώ έχεις ήδη γεράσει, οι πολυβιταμίνες για να ανταπεξέλθεις στα εξαντλητικά ωράρια και τα αντικαταθλιπτικά για την αποξένωση είναι κι αυτά βία. Το να είσαι ταυτόχρονα γυναίκα, αν

οράει τήβεννο ή ωρακίζει τον κόσμο των αφεντικών

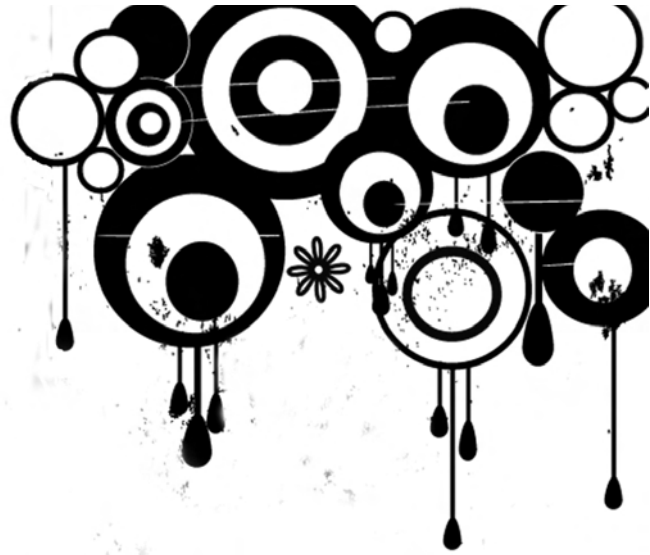

μάνα, μισθωτή, νοικοκυρά ή και μετανάστρια είναι επίσης βία. Οι κάμερες πάνω απ'τα κεφάλια μας, η αστυνομοκρατία στους δρόμους, το αποστειρωμένο περιβάλλον της μητρόπολης είναι βία. Τα εργατικά «ατυχήματα» και οι νεκροί εργάτες για να περιορίζουν τα έξοδα τους τα αφεντικά φυσικά και είναι βία. Οι μετανάστες που αναζητούν μια καλύτερη τύχη και σκοτώνονται απ' τα πυρά των συνοριοφυλάκων ή πνίγονται με τα σαπιοκάραβα των δουλεμπόρων, που φυλακίζονται στα στρατόπεδα συγκέντρωσης της Ευρώπης-φρούριο, που βασανίζονται στα τμήματα και ζούνε με το φόβο της απέλασης, οι μετανάστριες που εκπορνεύονται για να ικανοποιήσουν τα βίτσια των ντόπιων αρσενικών υφίστανται μια κτηνώδη βία. Τα τρία νεκρά παιδιά από αστιτία κάθε ένα λεπτό(!) στις χώρες του «τρίτου κόσμου» και τα χιλιάδες θύματα αμάχων στους εθνικούς-θρησκευτικούς πολέμους που σφαγιάζονται από τους (δημο)κρατικούς στρατούς είναι κάτι παραπάνω από βία...και είναι κι άλλα... Πολλά...όλα αυτά είναι βία, όλα αυτά είναι ομαλότητα, όλα αυτά είναι δημοκρατία.

Απέναντι σ'αυτήν την καθημερινή συσσωρευμένη βία, ο Δεκέμβρης απάντησε με οργή, με αδιαλλαξία, με αποφασιστικότητα, με βία, με εξέγερση!

Είναι η ολότητα των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων που θεμελιώνεται πάνω στη βία και την εκμετάλλευση και το πανεπιστήμιο, κι ο χώρος των επιστημών γενικότερα, έχει αποτελέσει θεμέλιο λίθο στην αναπαραγωγή της καπιταλιστικής συνθήκης. Αφενός καταρτίζει το ανθρώπινο δυναμικό που θα στελεχώσει κάθε πτυχή της παραγωγής, διαγωνίζοντας την εργασιακή εκμετάλλευση, κι αφετέρου, ανταποκρινόμενο στις ζωικές ανάγκες του καπιταλισμού, έχει μεγάλο ρόλο στο σχεδιασμό του «επόμενου βήματος». Η εδραίωση του κράτους ασφάλειας και τα ιδεολογήματα που τη συνοδεύουν έχουν την σφραγίδα των ερευνών από καθηγητές και ινστιτούτα.

Τι να πρωτοθυμηθούμε; Τις προτάσεις - έρευνες καθηγητών (π.χ. Φαρσεδάκης) για την «αναδιάρθρωση των υπηρεσιών της ελληνικής αστυνομίας» και την επαναφορά των πεζών περιπολιών στους δρόμους των μητροπόλεων; Τις ψυχοκοινωνικές έρευνες για την επαγγελματική ιδιότητα των αξιωματικών ενόπων δυνάμεων με τη χρηματοδότηση του ΥΠΠΘΑ (Παπαστάμου); Τον κοινωνιολόγο Πιπερόπουλο (Θεσσαλονίκη) που ζήτησε να παίρνονται κλινικές συνεντεύξεις σε συλληφθέντες από συγκρούσεις για να αποκτηθεί ένας «επιστημονικός πλούτος» δεδομένων ώστε να προλαμβάνονται στο μέλλον τα «επεισόδια»; Το ρόλο και τους σκοπούς τμημάτων όπως το εγκληματολογικό; Τους παντειακούς (και όχι μόνο) καθηγητές που έχουν διδάξει και διδάσκουν σε αστυνομικές και στρατιωτικές σχολές; Ή μήπως τους ίδιους τους μπάτσους και τους караβανάδες που φοιτούν στο Πάντειο (και αλλού) για να τελειοποιηθούν επαγγελματικά και να εφαρμόσουν με τους γνωστούς τρόπους όλα όσα έμαθαν στη σχολή; (Όλοι αυτοί οι «συνάδελφοι» που κατά διαστήματα μας προσά-

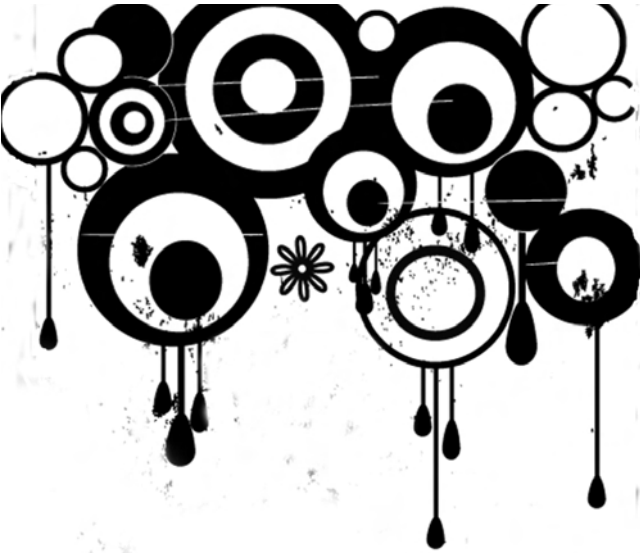

γουν, μας εξακριβώνουν, μας συλλαμβάνουν και μας φυλακίζουν).

Όλοι αυτοί, λοιπόν, που έτρεξαν να διατυπώσουν άποψη για τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου μίλησαν από θέση ενοχής, από τη θέση των δολοφόνων καθώς είναι οι ίδιοι που έστησαν επάξια την ιδεολογική και πρακτική εφαρμογή του τριπτύχου σου-χία - τάξη - ασφάλεια και του δόγματός της μηδενικής ανοχής στο πλαίσιο των οποίων εντάσσεται η δολοφονία. Και όλα όσα είπαν ανταποκρίνονται επάξια στο ρόλο τους που είναι η διαμεσολάβση και η καταστολή με γνώμονα, πάντα, την επίτευξη κοινωνικής συναίνεσης, τη διασφάλιση της ομαλότητας και το θεσμικό ξεπέραςμα της (όποιας) κρίσης.

Ο δρόμος της επιστροφής στην ομαλή λειτουργία του κοινωνικοπολιτικού συστήματος είναι δύσκολος και πρέπει να περάσει από την πολυεπίπεδη καταστολή των εξεγερμένων και την αφομοίωση της εξέγερσης. Οι κάθε είδους ειδικοί και αναλυτές τους οποίους επιστρατεύει η εξουσία σε περιόδους κρίσης σαν κι αυτή, αποτελούν σημαντικό εργαλείο αφομοίωσης, καθώς οριοθετούν τα συμβάντα και τις καταστάσεις σύμφωνα με τα δικά τους κριτήρια, μετατρέποντας τα εξεγερτικά υποκείμενα σε παρεκκλίνοντα στοιχεία και την εξέγερση σε ασθένεια, οφειλόμενη σε κάποιες παθολογίες του συστήματος. Οι ίδιοι φύσει και θέσει έχουν επιλέξει στρατόπεδο. Αφενός πρόκειται για προοδευτικούς που δράττουν την ευκαιρία να προβάλλουν διάφορα πολιτικά αιτήματα «ριζοσπαστικού» χαρακτήρα, δηλαδή τη μετατόπιση των αγώνων από τη συγκρουσιακή στη θεσμική λογική και την επίτευξη της κοινωνικής ειρήνης και αφετέρου για συντηρητισμικούς που επιζητούν την άμεση παρέμβαση των θεσμών για τον τερματισμό της έντασης και την επιστροφή στην κανονικότητα.

Αλλά όσο κι αν μάχονται με νύχια και με δόντια να διαφυλάξουν την κυρίαρχη τάξη πραγμάτων και μαζί τα στενά ιδιωτικά τους συμφέροντα είναι οι τρομερές ανισότητες, η αδικία και η αλλοτρίωση που παράγει αυτό το εξουσιαστικό σύστημα που γεννούν την αντίσταση απέναντι στα σχέδια της κυριαρχίας και τις κοινωνικές εξεγέρσεις που μαινόνται στα διάφορα μέτωπα του κοινωνικού-ταξικού πολέμου.

Τα Μ.Μ.Ε. τον Δεκέμβριο

✦ Παρέμβαση λόγου πριν από την έναρξη εκδήλωσης (στις 5 Φεβρουαρίου 2009), με τον ίδιο τίτλο, από το πάντειο πανεπιστήμιο. Οι φωτογραφίες της σελίδας αποτυπώνουν το δεύτερο μέρος της παρέμβασης -με πανό και συνθήματα- στο εσωτερικό του αμφιθεάτρου όπου πραγματοποιήθηκε η ημερίδα.

Η εξέγερση του Δεκεμβρίου του 2008 δεν ήταν αντίδραση «κουκουλοφόρων» - όπως το πλαστογράφησαν τα ΜΜΕ. Ήταν η οργή των αγανακτισμένων και καταπιεσμένων κοινωνικών ομάδων που έβλεπαν συνανθρώπους τους και τα όνειρά τους στα φέρετρα, από σφαίρες που ρίχνει το κράτος, φορώντας το μανδύα του Κράτους Δικαίου. Και ήταν από τις πιο έκδηλες εξεγέρσεις των αρχών του αιώνα και ίσως το πρώτο σύμπτωμα μιας ιστορικής καμπής στην εξέλιξη του σύγχρονου κόσμου. Μια εξέλιξης που δεν μπορεί παρά να αναδεικνύει ότι μια τέτοια εκδήλωση αποτελεί τη μόνη μορφή που η ριζική κοινωνική κριτική μπορεί να πάρει σήμερα στη Δύση.

Παρόλα αυτά, τα ΜΜΕ ήρθαν να παίξουν το ρόλο που ομολογουμένως δύσκολα θα κατόρθωνε να παίξει ένα κράτος από μόνο του χωρίς την πολύτιμη βοήθειά τους. Δημοσιογράφοι επίμονοι στο επιδιωκόμενο αρχομανές αποτέλεσμα

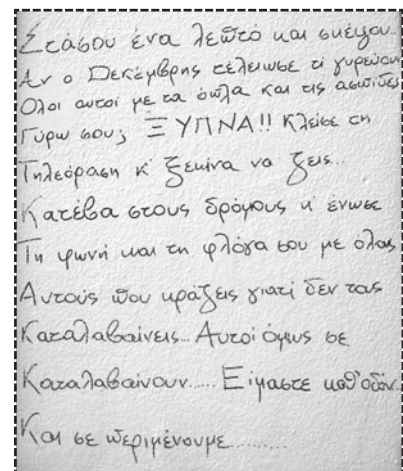
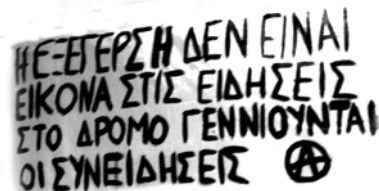

τους αναφώνουσιν: «εκτόνωση και επιστροφή στην κοινωνική γαλήνη και νομιμότητα». Ακόμη κι αν ο δρόμος της επιστροφής είναι ποιτισμένος με αίμα, είτε της Αθήνας, είτε της Μελβούρνης, είτε του Ωκλαντ. Η «κοινωνική γαλήνη» είναι το αιτούμενο, ακόμη κι αν πάνω από το 20% του πληθυσμού ζει κάτω από τα όρια της φτώχειας, Ακόμη κι αν οι τράπεζες θησαυρίζουν σε βάρος των πολιτών και ξεσπιτώνουν οικογένειες. Ακόμη κι αν το πλιάτσικο του κράτους και των αφεντικών είναι ανελέητο. Ακόμη κι αν βασανίζονται και δολοφονούνται μετανάστες. Ακόμη κι αν η εκμετάλλευση, η αδικία και η καταπίεση κυριαρχούν σε όλο τους το μεγαλείο. Η «κοινωνική γαλήνη» είναι το αιτούμενο. Το ιδανικό των νεκροταφείων έγινε ιδανικό των σύγχρονων κοινωνιών μας. Του κόσμου μας.

Πώς είναι λοιπόν δυνατόν το καθυστερημένο και ξεθωριασμένο αίσθημα των ΜΜΕ να συγκριθεί με την εξέγερση; Τα ΜΜΕ από την αρχή ήρθαν να παίξουν τον πλέον γνώριμο και κοινότοπο ρόλο τους: την απορρόφηση της κοινωνικής αγανάκτησης καθώς και του «μοναδικού» εκφραστή των αιτημάτων των ανθρώπων. Όσο διαρκεί αυτός ο ρόλος, τα ΜΜΕ και οι δημοσιογράφοι γίνονται οι ίδιοι η βούληση των ανθρώπων, ώστε μέσω των άθλιων εκπομπών και των φυλλάδων τους, η «βούληση των ανθρώπων» πείθεται πως η βούληση του δημοσιογράφου και των ΜΜΕ είναι ταυτόσημη με αυτήν. Και έτσι μεθοδεύεται σιγά-σιγά ο εξωραϊσμός της κρατικής επιβολής αλλά και ο αυτόκλητος - δικτατορικών προδιαγραφών - χαρακτήρας τους. Η γνήσια αγανάκτηση αντικαθίσταται από τον ακίνδυνο δημοσιογραφικό λαϊκισμό. Κι ύστερα δεν είναι κάπως ύποπτος ο πνευματικός ευνουχισμός και η υπονόμευση της ανεξάρτητης και ελεύθερης σκέψης. Ποιά η διαφορά της κρατικής καταστολής από τη δημιουργία ενός παθητικού και υπάκουου πληθυσμού πελατών και πολιτικών θεατών, που να μην μπορούν να ενώσουν τα περιορισμένα τους αποθέματα δύναμης ώστε να καταστούν μια ανεξάρτητη, ισχυρή δύναμη η οποία θα διασπούσε τη συγκε-

συγκεντρωμένη εξουσία; Το δημοκρατικό αυτό σύστημα «ελέγχου της σκέψης» των ΜΜΕ είναι πολύ περισσότερο αποτελεσματικό από οποιοδήποτε άλλο ολοκληρωτικό και φασιστικό. Διότι με το πρόσχημα ότι υπηρετούνται αρχές και ελευθερίες του Τύπου συγκαλύπτεται η καθαρή προπαγάνδα και υπονομεύεται η ελεύθερη σκέψη. Η «Πράβντα» του ολοκληρωτισμού γίνεται το ζάπινγκ του δημοκρατικού κράτους. Και με τον τρόπο αυτό οι προϋποθέσεις εξαφανίζονται μέσα στην υλοποίησή τους. Το δημοκρατικό κράτος επιζητά να καθορίσει και να περιορίσει ολόκληρο το φάσμα της σκέψης μη αναφερόμενο καθόλου στις πρωταρχικές παραδοχές. Θεωρούνται δεδομένες και γι' αυτό δεν αποδεικνύονται. Έτσι λοιπόν, η όποια κοινωνική αντίδραση δεν μπορεί να ξεφύγει έξω από τους φράχτες του status quo. Και τα ΜΜΕ την απορροφούν επαρκώς.

Όμως, αυτό που είναι σίγουρο και δεδομένο είναι ότι οι άνθρωποι δεν ξεχνούν τις εξεγερτικές παρακαταθήκες. Και εμείς είμαστε εδώ, ασυμβίβαστοι οριστικά με ό,τι ορίζει τη μοίρα μας έξω από μας. Μονάχα με πείσμα και επιμονή θυμώμαστε και εννοούμε να θυμίζουμε. Μπορεί η κοινωνία να εμφανίζεται ναρκωμένη, αλλά όπως το Δεκέμβρη, ξεσπάει...

Για τον Δεκέμβρη...
Ανώνυμο, πεζόδρομος παντείου

Στο Πάντειο, καθηγητές και νεοναζί πηγαίνουν χέρι-χέρι

Με το κύρος που αντλούν από την ακαδημαϊκή τους θέση και με πρόσχημα την επιστημονική τους ιδιότητα, καθηγητές του Παντείου (για ακόμη μία φορά) παρέχουν νομιμοποίηση σε παρακρατικούς κύκλους και επιστημονική τεκμηρίωση σε φασιστικά ιδεολόγηματα.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση ο λόγος περί της παρουσίασης βιβλίου με χαρακτηριστικό τίτλο "εθνοκτονία εν εξελίξει: η Ελλάδα στο επίκεντρο της νέας τάξης", των εκδόσεων Πελασγός (εκδοτικός οίκος εθνικιστικής και ελληνολατρικής βιβλιογραφίας). Κεντρικοί ομιλητές της εκδήλωσης, ο εκδότης του φασιστικού περιοδικού Ρεσάλτο Θ. Παπανικολάου, οι καθηγητές του Παντείου Ν. Σαρρής (γνωστός τηλετουρκοφάγος) και Ι. Παπαμιχαήλ,* καθώς και εκπρόσωπος της επιτροπής κατοίκων Αγ. Παντελεήμονα, της επιτροπής που μαζί με χρυσαυγίτες νεοναζί και κεντρικό σύνθημα "έξω οι ξένοι από τις ελληνικές γειτονιές" μαχαιρώνουν μετανάστες και μετανάστριες μέσα στα σπίτια τους. Την εκδήλωση στήριξαν αρκετοί εκπρόσωποι φασιστικής ιδεολογίας, μεταξύ των οποίων ο Α. Γωεργιάδης και ο Δ. Ζαφειρόπουλος, αυτός που οδηγούσε 20 χρυσαυγίτες σε επίθεση στο Πάντειο τον Απρίλιο του 2006, αφήνοντας πίσω τους τρεις μαχαιρωμένους φοιτητές.

Η δαιμονοποίηση των μεταναστών: "οικονομική κρίση, νέα γρίπη, ανεργία, υποβάθμιση, εγκληματικότητα... για όλα φταίνε οι μετανάστες".

Μέσα σ' αυτή τη συνθήκη στοχοποίησης των μεταναστών η οποία ενισχύει τον εκφασισμό της κοινωνίας (το ζήτημα της μετανάστευσης βρίσκεται στην πρώτη θέση της πολιτικής ατζέντας -σε Ελλάδα και ευρωπαϊκή- ενόψει ευρωεκλογών) λαμ-

βάνουν χώρα επιχειρήσεις σκούπα στο κέντρο της Αθήνας και ρατσιστικές εκδηλώσεις από διάφορες φασιστικές ομαδοποιήσεις, όπως η επιτροπή κατοίκων Αγ. Παντελεήμονα που υπογράφουν ως "Έλληνες για την απελευθέρωση της χώρας από τους αλλοδαπούς εισβολείς" και βρίσκουν το αποκορύφωμά τους σε γεγονότα όπως αυτά του Εφετείου στις 9/5.

Το χρόνια εγκαταλελειμένο κτίριο του παλιού Εφετείου στην οδό Σωκράτους χρησιμοποιείται από μετανάστες ως μία λύση στο στεγαστικό αδιέξοδο.

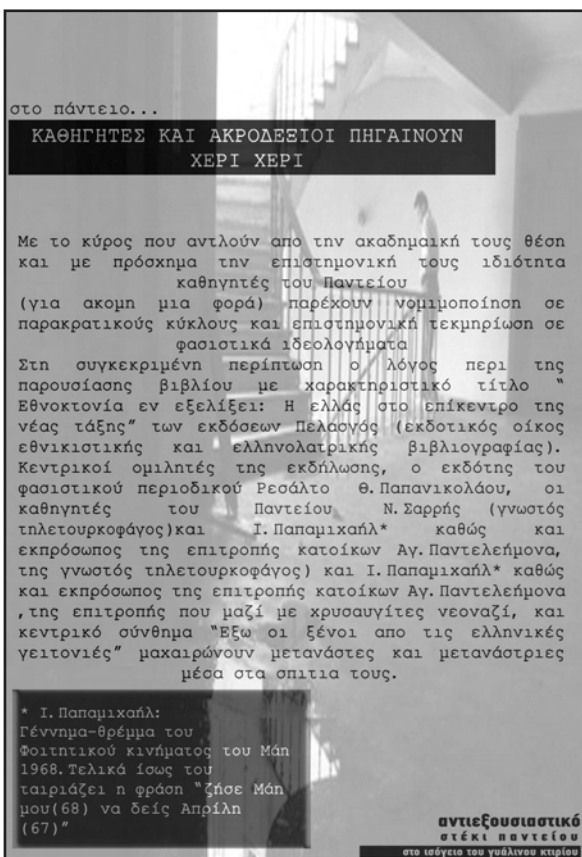
Αυτό φαίνεται να έχει ενοχλήσει πολλούς ελληναράδες καθηγητές/πολιτικούς/κατοίκους που βλέπουν τους μετανάστες ως την πηγή του κακού. Για το λόγο αυτό και με πρόσχημα την υποβάθμιση της περιοχής κάλεσαν "συγκέντρωση διαμαρτυρίας" η οποία κατέληξε, όπως ήταν αναμενόμενο, σε λιντσάρισμα και τρομοκράτηση όποιου μετανάστη είχε την ατυχία να βρίσκεται στην γύρω περιοχή με την ανοχή φυσικά της αστυνομίας.

Από την έδρα των καθηγητών στο μαχαίρια των χρυσαυγιτών

Ως τώρα έχουμε συνηθίσει παντειακούς καθηγητές να αναλαμβάνουν έρευνες επεκτατικής πολιτικής του ελληνικού κεφαλαίου, να συμμετέχουν σε προγράμματα επιτήρησης και καταστολής, πλέον εμφανίζονται να στηρίζουν φασιστικές εκδηλώσεις παράγοντας έτσι το ιδεολογικό και θεωρητικό υπόβαθρο πάνω στο οποίο θα έρθει αργότερα να πατήσει η αντιμεταναστευτική πολιτική και η παρακρατική θρασουδειλία.

** Ι. Παπαμιχαήλ: γέννημα-θρέμμα του φοιτητικού κινήματος του Μάη του 1968. Τελικά ίσως του ταιριάζει η φράση "ζήσε Μάν μου ('68) να δεις Απρίλη ('67)".*

Κάτω τα ξερά σας από τους μετανάστες

Αφίσα που τοιχοκολλήθηκε στη σχολή.

Καμία ανοχή στους φασίστες της Φ.Ο.Σ. Η καταστολή έχει πολλά ποδάρια...

Την Παρασκευή 20/3/09 οι φασίστες φοιτητές του Λαος, με την παρουσία μπράβων, επεχείρησαν να προσεγγίσουν το πάντσιο για να προπαγανδίσουν τις εθνικιστικές τους ιδέες για τα πανεπιστήμια, δηλαδή τη μετουσίωση του «πατρίς, θρησκεία, οικογένεια» και «πouxία, τάξη και ασφάλεια» σε «λευτεριά στα ελληνικά πανεπιστήμια» και «όχι άλλες καταλήψεις!»! Η άμεση παρέμβαση συντρόφων και συντροφισσών απέτρεψε την παρουσία των φασιστών στη σχολή. Δεν πρέπει όμως να πέφτουμε από τα σύννεφα. Κατά καιρούς, υλικό εθνικιστικής προπαγάνδας έχει παρατηρηθεί πλάι στους σκουπιδοτενεκέδες του παντείου. Είναι γεγονός: οι φασίστες δεν αρκέστηκαν στην μέχρι τώρα cyber ύπαρξη τους και επεχείρησαν να κάνουν φυσική την παρουσία τους - μάλλον ώρες που η σχολή είναι άδεια γιατί δεν είναι και λίγοι αυτοί που θα εκδήλωναν έμπρακτα την αντίθεση τους. Και φυσικά δεν εννοούμε τα κάθε λογής κοινοβουλευτικά και εξωκοινοβουλευτικά κομματόσκυλα που κατά διαστήματα συνυπάρχουν με τα στελέχη του Λαος στα τηλεπαράθυρα και ενίοτε ταυτίζονται πολιτικά.

Η επιχειρούμενη παρουσία του Λαος στις σχολές έχει να κάνει αφενός με την προσπάθεια του εν λόγω κόμματος να αποκτήσει κοινωνικά ριζώματα (στις ιδιαίτερες συγκυρίες και στα κοινωνικά κομμάτια που το βολεύουν). Δεν μπορεί να θεωρηθεί τυχαίο και το target group του στις σχολές. Πρόκειται γι αυτούς τους αδιστακτους φοιτητές που ζουν για να κάνουν καριέρα, που είναι αθεράπευτα ατομιστές και ξινίζουν τα μούτρα τους με την παραμικρή διαταραχή της αποστειρωμένης κανονικότητας των σχολών.

Κι αφετέρου στοχεύει στο να βάλει το δικό του λιθαράκι (μικρό αυτή τη στιγμή στις σχολές - πολύ μεγαλύτερο στα μέσα ενημέρωσης και στο κοινοβούλιο) στην καταστολή των ριζοσπαστικών υποκειμένων που δραστηριοποιούνται στα πανεπιστήμια και διαταράσσουν την ομαλή λειτουργία τους, αλλά και ευρύτερα στην καταστολή των κοινωνικών αγώνων. Εν-

δεικτικό είναι ότι η παντειακή οργάνωση της φος κάνει συνεχή αναφορά τόσο στο αντιεξουσιαστικό στέκι παντείου όσο και στους υπόλοιπους κατεληγμένους χώρους που βρίσκονται εντός και πλυσίον της σχολής. Κι αν οι συγκεκριμένοι μένουν σε μια γελοία ιντερνετική προπαγάνδα, οι βουλευτές του Λαος βάζουν ζήτημα στη βουλή και τα μμε την άμεση καταστολή των χώρων αυτών. Κι η στάση αυτή πάει πακέτο με τη μοναδική πολιτική θέση της φος που είναι η κατάργηση του ασύλου, με την ίδια πάντα «λογική» και τα ίδια κατασταλτικά κίνητρα. Και για να μη μένουμε μόνο στα της σχολής, πριν μερικές μέρες ο Καρατζαφέρης περηφανευόταν πως αυτός είχε προτείνει την μαρούφα που ακούει στο όνομα «ιδιώνυμο κουκούλας» (ξεχνάει, βέβαια, πως τα πρωτεία τα έχει η ελληνική διανόηση - βλέπε πρόταση Μαργακοπούλου πριν 2 χρόνια).

Δεν έχει σημασία να επεκταθούμε εδώ σχετικά με το τι είναι το Λαος. Ούτως ή άλλως παλαιότερα είχαμε αναφερθεί στο νεοναζιστικό ποιόν των τελεχών του - δεν είναι μυστικό άλλωστε. Αυτό που έχει σημασία είναι να γίνουν ξεκάθαροι - αν δεν είναι ήδη - οι λόγοι για το γεγονός ότι δεν θα γίνει ποτέ ανεκτική η ύπαρξη τους.

Όχι, μη μπερδευτείτε! Οι κρανοφόροι, είναι τα φασιστοειδή της Φ.Ο.Σ. που αποχωρούν από τη σχολή (μαζί με το πανό που ήθελαν να βάλουν!) μετά από μία αποτυχημένη απόπειρα παρέμβασης τον Μάρτιο του 2009.

Δεν υπάρχουν ενδοιασμοί, δεν υπάρχουν διλήμματα Το Φ.Ο.Σ. θα σβήσει!

Η φαινομενική αδιαφορία για την παρουσία τους ή - ακόμα χειρότερα - η δικαιολόγηση της βάσει «δημοκρατικών προσημάτων:ν» ανοίγει διάπλατα το δρόμο στην κοινωνική νομιμοποίηση τους. Δεν είχαμε ποτέ ψευδαισθήσεις πάνω στο ζήτημα της «ελευθερίας του λόγου». Σε μια κοινωνία βίαια ιεραρχημένη και ταξικά διαστρωματωμένη η ελευθερία του λόγου αποτελεί μια απλή κοινοτυπία. Άλλωστε αυτή η έννοια και οι θιασώτες της μοιάζουν να ξεχνάει πως ο λόγος δεν είναι αέρας. Ο λόγος μετουσιώνεται και υλικά/Ένα ρατσιστικό και εθνικιστικό λογύδριο σημαίνει προτροπή και συναίνεση σε πογκρόμ, στις δολοφονίες μεταναστών στα σύνορα και στη συνεχή υποβάθμιση της ζωής τους. Ένας λόγος για την εντονότερη παρουσία της αστυνομίας σημαίνει προτροπή στην άγρια καταστολή και συναίνεση στις δολοφονίες, τους βασανισμούς και τις φυλακίσεις στα μπουντρούμια της δημοκρατίας.

Δεν πρόκειται να τους ανεχθούμε εδώ, όπως δεν πρόκειται να τους ανεχθούμε πουθενά αλλού.

Ένας ετεροχρονισμένος, μα καθ' όλη επίκαιρος, σχολιασμός

Διάλογος ενός επιστήμονα με έναν ακροδεξιό!

Πριν από ένα χρόνο το πολιτικό τμήμα του παντείου διοργάνωσε εκδήλωση με θέμα την ακροδεξιά από τη μεταπολίτευση έως σήμερα. Ομιλητές της εκδήλωσης ήταν οι γνωστοί βαρετοί καθηγητές της σχολής καθώς και γνώριμες τηλεπερσόνες. Ορισμένες υπό – θεματικές της εκδήλωσης αναφέρονταν συγκεκριμένα στο «φαινόμενο ΛΑΟΣ». Γι' αυτό κατέφθασε στην εκδήλωση κι ένας φασίστας του εν λόγω κόμματος για να παραπονεθεί που κατέταξαν το κόμμα του στο χώρο της άκρας δεξιάς.

Λαμβάνει, λοιπόν, ακριβώς έξω από την αίθουσα της εκδήλωσης η εξής γλαφυρή σιχομυθία μεταξύ του φασίστα και γνωστού αριστερού καθηγητή (σε σχετικά ελεύθερη απόδοση, χωρίς όμως να αλλοιώνεται στο ελάχιστο το περιεχόμενο του διαλόγου) :

- Φασίστας: «γιατί μας λέτε ακροδεξιούς»;

- Καθηγητής: «κοίταξε, αφενός το πανεπιστήμιο είναι χώρος ελεύθερης διακίνησης ιδεών, άρα μπορώ να σε χαρακτηρίσω όπως θέλω. Αφετέρου δεν σε λέω εγώ ακροδεξιό. Εγώ έκανα την ερευνά μου, χρησιμοποίησα τη μεθοδολογία μου και σε έβγαλε ακροδεξιό. Αν σε έβγαζε κάτι άλλο, θα σε χαρακτήριζα αλλιώς».

Τι να πρωτοπεί κανείς για την τυπολατρία και το φειχισμό της «επιστημονικής μεθόδου». Δηλαδή, ότι το ΛΑΟΣ είναι φασιστικό κόμμα, ο κατά τ' άλλα αριστερός χρειάστηκε ολόκληρη έρευνα για να το μάθει!!! Για να έχει «αντικειμενικά» συμπεράσματα. Γεγονός που είναι «συζητήσιμο» καθώς ούτε το ερευνητικό υποκείμενο ούτε η ευρύτερη συνθήκη εντός της οποίας λαμβάνει χώρα το όποιο πείραμα είναι ουδέτερα και αντικειμενικά. Απ' την άλλη, η δική μας κοινωνική και πολιτική στάση σίγουρα δεν είναι προϊόν της οποιας ερευνητικής μεθόδου, αλλά της βίωσης της εκμετάλλευσης και της συνειδητής επιλογής της άρνησης, της αυτοοργάνωσης, της αντίστασης, της συλλογικοποίησης και της αλληλεγγύης.

Και κάτι ακόμα:

Η ίδια η ταξική κοινωνική διαστρωμάτωση, που σηματοδοτεί ένα κοινωνικό πόλεμο που εκδηλώνεται σε κάθε πτυχή της καθημερινότητας, εκ των πραγμάτων δεν αφήνει περιθώρια για «ουδετερότητες». Τόσο η απάθεια, η αδράνεια και το κλείσιμο των ματιών μπροστά σε ό,τι συμβαίνει όσο και η «αποστασιοποιημένη», καλοθελήτρια – και πάνω από όλα ουδέτερη – επιστήμη έχουν πάρει σαφέστατα μέρος μέσα στην κοινωνική συνθήκη. Όσο για το ΛΑΟΣ έχουμε να πούμε ότι δεν ξεχνάμε το νεοναζιστικό παρελθόν και παρόν των στελεχών του, τους χτυπημένους μετανάστες και συντρόφους μας από τα πατριωτικά καθάρματα του, δεν σιωπούμε, ούτε μένουμε αδρανείς μπροστά στη διάχυση των ρατσιστικών, εθνικιστικών, και ολοκληρωτικών αντιλήψεων και πρακτικών του μέσα στο κοινωνικό πεδίο. Δε θα αφήσουμεπιθαμή γης – ούτε στο πανεπιστήμιο, ούτε πουθενά – για τα φασιστικά καθάρματα.

Μπορεί στο όνομα μιας αφηρημένης «ελεύθερης διακίνησης ιδεών» να επιχειρείται συναίνεση και διάλογος με τους κάθε λογής ακροδεξιούς. Επειδή, όμως, η ίδια πραγματικότητα και η καθημερινότητα είναι συγκρουσιακές, τους επιφυλάσσουμε – ένθεν κακείθεν – αυτή τη σύγκρουση σε όλο το βαθμό που μας αναλογεί.

Το χωριό αυτό ανήκει στον Πύργο κι όποιος ζει ή διανυκτερεύει εδώ, ζει και διανυκτερεύει, τρόπος του λέγειν, μέσα στον Πύργο. Κανείς δεν έχει αυτό το δικαίωμα χωρίς την άδεια του Κόμματος. Αλλά εσείς δεν έχετε τέτοια άδεια ή τουλάχιστον δεν την δείξατε.
Φρανκ Κάφκα / "ο Πύργος"

Ο προκομμένος αστός χαρακτηρίζει τη διάθεση του απέναντι σ' αυτούς τους «ανήθικους» ως «βαθύτατη αγανάκτηση». Αυτό που λείπει απ' όλους αυτούς είναι η μόνιμη κατοικία, η σταθερή απασχόληση, η σταθερή και έντιμη ζωή, το σταθερό εισόδημα κ.ο.κ.' κοντολογίς, επειδή η ύπαρξη τους δεν στηρίζεται σε μια σύγυρη βάση, ανήκουν στα επικίνδυνα «άτομα ή μεμονωμένα πρόσωπα», στο επικίνδυνο προλεταριάτο - είναι «μεμονωμένοι φωνακλάδες», που δεν παρέχουν καμιά «εγγύηση» και «δεν έχουν τίποτα να χάσουν», άρα και «τίποτα να ρισκάρουν».

Μαξ Στίρνερ

Τα σχόλια για τις διαστάσεις που λαμβάνει η ανεργία, η εγκληματικότητα και γενικώς η ανασφάλεια, ως επιπτώσεις της παρουσίας των μεταναστών, δίνουν και παίρνουν τον τελευταίο καιρό. Η δαιμονοποίηση όμως των μεταναστών σε περιόδους οικονομικής κρίσης δεν είναι καινούριο φαινόμενο. Είναι και αναγκαία και χρήσιμη για τους κυρίαρχους. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε το γεγονός ότι στη Γερμανία του '30, η οικονομική κρίση των προηγούμενων ετών, η ανεργία των εργατών και η γενικότερη κοινωνική αστάθεια αναζητήθηκαν στους ξένους ενώ οι επιχειρηματίες και οι άλλοι κερδοσκόποι αποκόμιζαν τεράστια κέρδη. Ο κοινωνικός κατακερματισμός, ή αλλιώς η κλασική στρατηγική του *divide ut regnes* («διαίρει και βασίλευε»), ήταν πάντοτε αντισταθμιστικό όφελος για τη διατήρηση της κυριαρχίας και την κερδοφορία των αφεντικών. Τα ακροδεξιά προτάγματα που ευδοκμούν σε τέτοιες περιόδους - ένα ευκαιριακό μπλέντερ μιας δήθεν ιδεολογίας με μπόλικο εθνικισμό, θρησκοευτική υστερία και εργατολαϊκό προφίλ - δεν είναι τίποτα περισσότερο από την αποθέωση του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, το οικονομικό διέξοδο των αφεντικών σε περιόδους οίκον μικής κρίσης των στάσιμων κερδών.

Ανίσχυρα και ανήμπορα να επιτελέσουν το έργο της προώθησης της τυραννίας, να διατηρήσουν την τάξη ανάμεσα σε αυτά τα

Οι μετανάστες είναι της γης οι κολασμένοι!

εκατομμύρια των εξαθλιωμένων ανθρώπων, που οι πιθανές εξεγέρσεις τους θα ήταν ικανές να προκαλέσουν νέα «γαλλικά προάστια», τα αφεντικά αναζητούν τον καλύτερο τους σύμμαχο στα εγκάθετα ΜΜΕ με την κατασκευή "αγανακτισμένων πολιτών", με τις διάφορες ανθρωποβόρες τηλεοπτικές εκπομπές σε ημερήσια βάση, τον υπερτονισμό ειδήσεων όταν αυτές αφορούν μετανάστες, τα "αναλυτικά" ρεπορτάζ σε σχέση με το τί αυξάνεται, πόσο αυξάνεται, γιατί αυξάνεται κτλ. Και από την άποψη αυτή δεν διαφέρουν καθόλου από τις φυλλάδες στο Μόναχο πριν από την άνοδο του Χίτλερ και τις αντίστοιχες στην Ιταλία του '20 πριν από την επικράτηση του Φάτσιο.

Εξάλλου, η προσπάθεια εκσυγχρονισμού και αναδιάρθρωσης του ελληνικού αλλά και του ευρωπαϊκού κράτους (Ευρωπαϊκή Ένωση) περνάει μέσα από τα ΜΜΕ: η αύξηση του κοινωνικού ελέγχου μεταφράζεται σε «ασφάλεια του πολίτη», οι νέοι κυριαρχικοί σχεδιασμοί και κατασταλτικοί νόμοι (Συνθήκη του Δουβλίνου II κτλ.) σε «δεν αντέχουμε άλλους μετανάστες» και η δημιουργία νέων στρατοπέδων συγκέντρωσης (που η εξουσία αρέσκει να αποκαλεί «Κέντρα Υποδοχής Μεταναστών», όπως τις φυλακές τις ονομάζει «Σωφρονιστικά Καταστήματα» και κάποτε τη Μακρόνησο, για όσους θυμούνται «Οργανισμό Αναμορφωτηρίων Μακρονήσου») σε «αποσυμφόρηση του κέντρου της Αθήνας». Η ελληνική οικονομία, έχοντας απλώσει πλέον τα καπιταλιστικά πλοκάμια της στα

Βαλκάνια, αφού εκμεταλλεύτηκε τους μετανάστες και αυτή με τη σειρά της για να συσσωρεύσει πρωτογενώς κεφάλαιο και να κάνει πραγματικότητα το δικό της ετεροχρονισμένο καπιταλιστικό θαύμα, τώρα δεν τους έχει ανάγκη, τουλάχιστον όχι όπως πρώτα.

Η πραγματικότητα αυτή αποκτά εδώ μια καθημερινή λειτουργία. Η 9η Μάη, όταν χρυσαυγίτες και παρακρατικοί για άλλη μια φορά ενώθηκαν κάτω από τους αρκετά αφελείς τίτλους της "Επιτροπής Κατοίκων Αγ. Παντελεήμονα" ή "Επιτροπής Ελλήνων Αγ. Παντελεήμονα" ή "Επιτροπής Ελλήνων πολιτών", ήταν το αποκορύφωμα μιας έντονης τρομοκρατίας και ενός φυλετικού apartheid. Προσαγωγές, συλλήψεις, ξυλοδαρμοί, εισβολές σε σπίτια, δημόσιοι εξευτελισμοί, ήρθαν να συνθέσουν το σκηνικό της νόμιμης βίας που εκδηλώνεται πλέον από το κράτος. Καθημερινά οι περιοχές γύρω από τον Αγ. Παντελεήμονα αλλά και του κέντρου, γίνονται στόχος μαζικών πογκρόμ και ρατσιστικών εκρήξεων. Το ενδιαφέρον άλλωστε για την εντονότερη θωράκιση του ευρωπαϊκού κράτους εκδηλώθηκε και στο άτυπο Συμβούλιο Υπουργών Εξωτερικών του Οργανισμού για την "Ασφάλεια και τη Συνεργασία στην Ευρώπη" (ΟΑΣΕ) που διοργανώθηκε στην Κέρκυρα και που το επίμαχο θέμα της δεν ήταν άλλο από το "μεταναστευτικό" και η νέου τύπου, όπως την ονομάζουν,

Πανό στην κεντρική είσοδο της σχολής, στη λεωφόρο Συγγρού.

Κάποιοι υποβάλουν αίτηση ασύλου και παίρνουν ληξιαρχικές πράξεις θανάτου...

Από την 1η εφημερίδα τοίχου,
Δεκέμβριος 2008

"τρομοκρατία". Τί μπορεί όμως να είναι για τους κυρίαρχους η ασφάλεια και η συνεργασία στην Ευρώπη αν όχι η απόσβεση του κόστους διασφάλισης των ιδίων;

Είναι φανερό ότι τα αποκαλούμενα δικαιώματα και οι ελευθερίες των ανθρώπων, που το κράτος υποτίθεται ότι εκπροσωπεί και που στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτε άλλο παρά η ελευθερία του κράτους επάνω στους ανθρώπους, αποτελούν ένα αφηρημένο σχήμα, ένα μύθο, ένα ψέμα. Το κράτος μοιάζει μ' ένα πολύ μεγάλο σφαγείο κι ένα τεράστιο νεκροταφείο: από τους πνιγμούς στο Αιγαίο, τις ακρωτηριάσεις στα ναρκοπέδια του Έβρου και τον εγκλεισμό στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης (από τη Λαμπεντούσα έως τη Ρόδο), μέχρι την ανασφάλιστη εργασία και την εργοδοτική τρομοκρατία, αυτό που πλήττεται δεν είναι μόνο οι μετανάστες αλλά και η ίδια η ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν λένε τίποτε για τους ενυπάρχοντες τρόπους ύπαρξης των ανθρώπων που δεν διαθέτουν δικαιώματα.

As σημειώσουμε δε ότι στη σημερινή περίοδο που η οικονομική κρίση ήρθε να βαθύνει τις οικονομικές και κοινωνικές ανισότητες, όποιος παραμένει ουδέτερος, παραμένει μετέωρος. Όποιος δε, προωθεί το συμβιβασμό των ασυμβίβαστων αντιθέσεων, ακόμη και η Αριστερά που ζητά νομιμοποιήσεις σε ένα σύστημα που την ίδια στιγμή καταγγέλλει με κάθε ευκαιρία, είναι ήδη με τη μεριά των αφεντικών και αργά ή γρήγορα θα πέσει μέσα στο χάσμα που προσπαθεί να γεφυρώσει.

Εμείς, ως αναρχικοί και αντιεξουσιαστές, είμαστε σταθερά με το μέρος των εκμεταλλευόμενων και των κολασμένων αυτής της εξουσιαστικής κοινωνίας, αναπόσπαστο κομμάτι του κινήματος για τη χειραφέτηση από κάθε εκμετάλλευση και καταπίεση. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι στους μετανάστες, αναγνωρίζοντας ότι όποια συναίνεση στην καταστολή τους είναι ο προάγγελος για την αποδοχή των νέων όρων επιβολής και εκμετάλλευσης που οι κυρίαρχοι επιφυλάσσουν για όλους μας και δεν επιδιώκουμε τίποτε άλλο από την αναπόφευκτη συνέπεια των αυξανόμενων αυτών αντιθέσεων, το ΞΕΣΠΑΣΜΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΚΡΗΣΗΣ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΙ ΤΟ ΚΑΘΕΤΙ ΣΤΟ ΔΙΑΒΑ ΤΗΣ.

Η ανθρώπινη αξιοπρέπεια δε γνωρίζει σύνορα, το ίδιο και η αλληλεγγύη!

Την Κυριακή 26 Οκτώβρη έπεσε νεκρός ο 24χρονος μετανάστης πακιστανικής καταγωγής Μοχάμεντ Ασράφ. Αυτό ήταν το αποτέλεσμα μιας βάρβαρης καταδίωξης και ξυλοδαρμού των μπάτσων στην Υποδιεύθυνση Αλλοδαπών στην Πέτρου Ράλλη, εναντίον των μεταναστών που περιμέναμε για την υποβολή μιας αίτησης ασύλου.

Δε θα κάτσουμε να αναλωθούμε στις ηλίθιες εκδοχές που έδωσαν οι μπάτσοι για το περιστατικό αυτό. Ήδη οι συνθήκες που επικρατούν και υφίστανται όσοι περιμένουν για ένα χαρτί που θα τους προσφέρει άσυλο, συνθέτουν ένα φόντο αρκετά εγκληματικό, τόσο που μια τέτοια δολοφονία να έρχεται ως "φυσική" συνέπεια.

Τη Δευτέρα 27 Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε πορεία που την καλούσε η πακιστανική κοινότητα και η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο με συμμετοχή μεταναστών και αλληλέγγυων.

Ο ξυλοδαρμός μέχρι θανάτου του μετανάστη δεν είναι ένα μεμονωμένο περιστατικό και άσχετο με τις συνθήκες που επικρατούν. Από το νέο ευρωπαϊκό νόμο περί μετανάστευσης, που δημιουργεί στρατόπεδα συγκέντρωσης για όσους ψάχνουν μια καλύτερη τύχη, μέχρι την ντόπια μεταναστευτική πολιτική (όπως αυτή διαμορφώνεται στην κατάσταση που επικρατεί με τους Αφγανούς μετανάστες στην Πάτρα) και από τους μπάτσους-φονιάδες σε μια κοινωνία που σιωπηρά συναινεί σε τέτοιου είδους φαινόμενα, ένα πράγμα γίνεται φανερό, το κράτος επιτίθεται και κάποιοι κουνούν συγκαταβατικά το κεφάλι ή μήπως όχι...

Ως απάντηση στο γεγονός της κρατικής δολοφονίας, πακιστανοί μετανάστες και σύντροφοι αυθόρμητα κλείνουν την οδό Πέτρου Ράλλη. Εκεί ο πρόεδρος της πακιστανικής κοινότητας προσπάθησε να εκτονώσει την κατάσταση, καλώντας τους μετανάστες να ανέβουν στο πεζοδρόμιο για να συνεχιστεί η ροή της κυκλοφορίας, κάτι που τελικά δεν κατάφερε. Από το περιστατικό της δολοφονίας μέχρι και σήμερα οι προσαγωγές και οι βασανισμοί μεταναστών καλά κρατούν. Όμως επειδή τίποτα δεν μένει αναπάντητο και όλα συνεχίζονται, την Παρασκευή 14 Νοεμβρίου αναρχικοί και μετανάστες έκλεισαν ξανά και τα δύο ρεύματα της Πέτρου Ράλλη, δείχνοντας έτσι ότι ο αγώνας θα συνεχιστεί αδιαμεσολάβητα και αυτοοργανωμένα.

Όσοι νομίζουν ότι σε τέτοιου είδους περιστατικά θα είμαστε απλοί παρατηρητές είναι γελασμένοι. Δε γινόμαστε συνένοχοι ούτε στα εγκλήματα του κράτους ούτε των αφεντικών. Στεκόμαστε πλάι σε αυτούς που αγωνίζονται για ελευθερία και αξιοπρέπεια και εχθρικά σε όλους όσους σφουρίζουν αδιάφορα ή κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν. Οι πράξεις αυτές είναι επιθετικές και υποδηλώνουν πόλεμο, ένα πόλεμο στον οποίο έχουμε πάρει θέση...

Καμία ειρήνη με το κράτος και τα αφεντικά!

Στο όνομα της ανάπτυξης και της ανταγωνιστικότητας, στο όνομα της "ελεύθερης αγοράς" και της προσαρμογής στα δεδομένα των διεθνών αγορών, ακόμη και της υποθετικής παρακμής του έθνους-κράτους, η κυριαρχία εντείνει την εκμετάλλευση και την καταπίεση σε βάρος των αδυνάτων. Πρόκειται για μια διαδικασία που εξελίσσεται ραγδαία τα τελευταία χρόνια, με τις αλλεπάλληλες ρυθμίσεις στις εργασιακές σχέσεις (ελαστικό ωράριο, ευελιξία στην αγορά εργασίας, νέο καθεστώς για τις υπερωρίες, αύξηση του ορίου απολύσεων κτλ.), την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση και την άκρατη ιδιωτικοποίηση, την αύξηση του πληθωρισμού και την καταχρέωση των χαμηλότερων κοινωνικών στρωμάτων. Παράλληλα με την πρόσφατη κρίση στις διεθνείς χρηματοπιστωτικές αγορές και την ανάγκη στήριξης τους από τους εργαζόμενους - με τελευταία νομοθετική ρύθμιση την ενίσχυση των τραπεζών από τον κρατικό κορβανά -, συνθέεται το πεδίο της συνολικής επίθεσης του κράτους και των ασοεντίκων.

Σε περιόδους όπου το καπιταλιστικό σύστημα πνέει τα λοίσθια και ο νεοφιλελευθερισμός κλονίζεται, το κράτος θα αναλάβει για μια ακόμη φορά τη στήριξη αυτού του συστήματος και την αντιμετώπιση των προβλημάτων και των αγκυλώσεων του, πράγμα που σημαίνει την εξάρση της επίθεσης στην εξάλειψη ακόμα και των όποιων δικαιωμάτων, στην εξαφάνιση και της παραμικρής ανθρωπίνης αξιοπρέπειας. Κόμματα, συνδικαλιστές και παρατάξεις αναλαμβάνουν τη χειραγώγηση και τον εγκλωβισμό των διαθέσεων και των δράσεων, για να κατευθύνουν τους ανθρώπους στο δρόμο της συνδιαλλαγής και

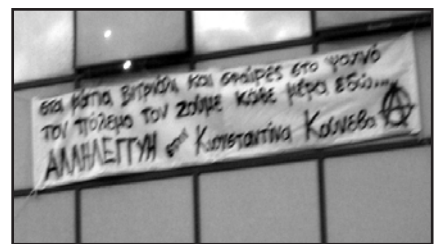

εν τέλει της υποταγής. "Αγωνιστές" δημοσιογράφοι, εκδότες εφημερίδων κτλ. - αυτόκλητοι υπερασπιστές του λαού -, συνεχίζουν το έργο της επιβολής, με αιχμή του δόρατος όχι πλέον την εξουσία αυτή καθαυτή αλλά την πατρωνία του ανθρώπινου μυαλού. Όλα τα παραπάνω, όπως και πολλά άλλα, στοχεύουν στο να πείσουν για την αναγκαιότητα ύπαρξης της κυριαρχίας και την αδυναμία των ανθρώπων να αναλάβουν αυτο-οργανωμένα τη διαχείριση των συνθηκών της ζωής τους, στοχεύουν στο να πείσουν για την αναγκαιότητα ύπαρξης του κράτους και των αφεντικών.

Όμως, ένα κενό εμφανίζεται στο πλέγμα του κοινωνικού ελέγχου. Ένα κενό που γεμίζει τους δρόμους με εξεγερτικές διαθέσεις, με αδιαμεσολάβητες δράσεις και συνθέσεις διαφόρων κοινωνικών κομματιών. Ένα κενό που εμφανίζεται όσο ψηλά κι αν υψώνονται τα τείχη της κρατικής τυραννίας. Διότι, οποιεσδήποτε και αν είναι οι συνθήκες, οι τάσεις απελευθέρωσης θα βρίσκουν πάντοτε το δρόμο τους...

Αντίσταση, αυτοοργάνωση, αλληλεγγύη

Είσοδος γυάλινου κυρίου. «Στα μάτια βιβριόδη και σφαίρες στο ψαχνό, τον πόδεμο τον ζούμε κάθε μέρα εδώ. Αλληλεγγύη στην Κωνσταντίνου Κούνεβα».

Όσο υπάρχουν φυλακές κανένας μας δεν είναι ελεύθερος

Σε μια κοινωνία όπου καθημερινά υψώνονται γύρω μας κάγκελα – ορατά και αόρατα – ο εγκλεισμός αποτελεί τον υπέρτατο εξευτελισμό κάθε ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Στις φυλακές η εξαθλίωση χτυπάει κόκκινο καθώς οι άθλιες συνθήκες κράτησης, οι ξυλοδαρμοί, η έλλειψη ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, ο υπερπληθυσμός στα κελιά και οι «αυτοκτονίες» είναι μερικά παραδείγματα της ζωής των κρατούμενων εκεί. Η εξουσία δείχνει το πραγματικό της πρόσωπο χρησιμοποιώντας σωματική και ψυχολογική βία, θέλοντας να καταστείλει κάθε μορφή αντίστασης, μέσα στα κολαστήρια αλλά και έξω από αυτά.

Δεν θα έπρεπε όμως να ξεχνάμε ότι η κοινωνική ανισότητα και η ίδια η λειτουργία των νόμων απομονώνει συγκεκριμένα κοινωνικά στρώματα. Αυτό άλλωστε αντικατοπτρίζεται στην ίδια τη φυλακή όπου οι περισσότεροι κρατούμενοι κατηγορούνται για μικροκλοπές ή χρήση ναρκωτικών (στην πλειοψηφία τους είναι μετανάστες λόγω της δεδομένης κοινωνικής τους θέσης).

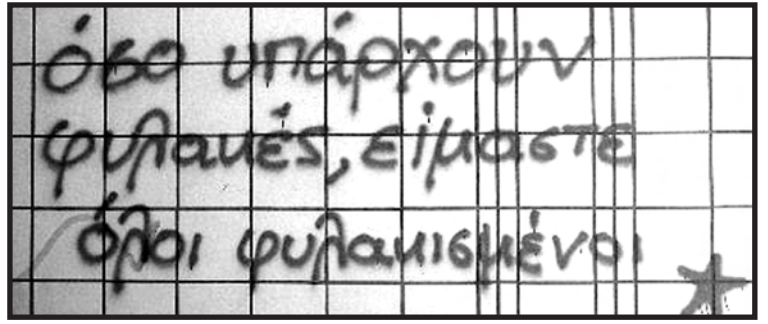
Η εξέγερση, λοιπόν, είναι η μόνη απάντηση που πρέπει να δοθεί σε όλα αυτά. Για το χρονικό, τον Απρίλιο του 2007 και με αφορμή τον ξυλοδαρμό του αναρχικού Γ. Δημητράκη ξεσπά εξέγερση στη φυλακή Α' Τύπου Μαλανδρινού. Ακολουθούν αναταραχές, διαμαρτυρίες καθώς και αποχή συσσιτίου σε πολλές φυλακές της χώρας, ως ένδειξη αλληλεγγύης αλλά και για τη διεκδίκηση καλύτερων συνθηκών διαβίωσης. Τα αιτήματα των κρατούμενων συναντούν όχι μόνο την αδιαφορία αλλά και την εκδίκηση του κράτους προς τους εξεγερμένους. Αυτό σημαίνει ξυλοδαρμούς, έφοδο των ΜΑΤ στα κελιά και χρήση πλαστικών σφαιρών, πειθαρχικές ποινές, στέρψη αδειών και συνεχείς μεταγωγές που αποσκοπούν στην αποδιοργάνωση των σχέσεων και την καταστολή του φρονήματος των εξεγερμένων. Παρ'όλα αυτά, η θέληση για ελευθερία δεν καταστέλλεται και η αντίσταση συνεχίζεται.

Έτσι, ενάμιση χρόνο μετά, Νοέμβρης 2008 και κρατούμενοι από φυλακές όλης της χώρας δημοσιεύουν μια λίστα αιτημάτων και ανακοινώνουν ότι προχωρούν σε μαζική αποχή συσσιτίου από τις 3 Νοέμβρη που εξελίσσεται σε απεργία πείνας στις 7 Νοέμβρη. Σχεδόν 7000 φυλακισμένοι από 21 φυλακές συμμετέχουν (ανάμεσά τους και ανήλικοι), κάποιιοι ράβουν το στόμα τους, ενώ ήδη υπάρχουν δύο νεκροί απεργοί πείνας.

Καθώς ο αγώνας των φυλακισμένων συνεχίζεται, έξω από τις φυλακές συντίθεται ένα φάσμα έμπρακτων κινήσεων αλληλεγγύης (μικροφωνικές παρεμβάσεις, πορείες, επιθέσεις σε κρατικούς και καπιταλιστικούς στόχους κ.α.)

Αλληλεγγύη στους αγώνες των κρατουμένων

Φυλακές Αυλώνα, συγκέντρωση αλληλεγγύης στους φυλακισμένους. Το διπλανό κείμενο μοιράστηκε και στη λαϊκή αγορά του Κουκακίου

Την Τετάρτη 18 Μαρτίου, η Κατερίνα Γκουλιώνη βρίσκεται νεκρή στο πλοίο κατά τη διάρκεια μεταγωγής από τις φυλακές Θήβας στη Νεάπολη Κρήτης. Η Κατερίνα, μια μάχιμη αγωνίστρια των φυλακών, με συμμετοχή στην εξέγερση και στην απεργία πείνας του Νοέμβρη, αρνιόταν και διεκδικούσε την κατάργηση της εξευτελιστικής διαδικασίας της κολπικής εξέτασης, με αποτέλεσμα να μπει στο στόχαστρο των ανθρωποφυλάκων, αντιμετωπίζοντας τη μέγνη των πειθαρχικών των φυλακών.

Οι φυλακές, ένα οργανικό κομμάτι του εκμεταλλευτικού συστήματος στο οποίο εξοβελίζονται κατά βάση φτωχοί, μετανάστες και χρήστες ουσιών, αποτελούν χώρους στους οποίους πραγματοποιούνται βασανιστήρια. Η κολπική και πρωκτική εξέταση, καθώς και η απομόνωση που ακολουθεί, αποτελούν εδώ και κάποια χρόνια πάγια πρακτική βασανισμού στις γυναικείες φυλακές. Έτσι λοιπόν, ο τιμωρικός χαρακτήρας του εγκλεισμού ενισχύεται με θεσμικούς τρόπους

βιασμού και υποβιβασμού του γυναικείου σώματος, που έχει στόχο την αποδόμηση της προσωπικότητας των κρατουμένων και την υποταγή στα κελεύσματα των δεσμοφυλάκων. Κελεύσματα, βέβαια, που κατά καιρούς βρίσκουν απέναντί τους τη σθεναρή άρνηση των κρατουμένων. Ως απάντηση στη δολοφονία της Κατερίνας και στις συνθήκες κράτησης στις φυλακές, την Κυριακή 22 Μάρτη, κρατούμενες από τον Κορυδαλλό και τη Θήβα εξεγείρονται.

Στις φυλακές Θήβας οι γυναίκες της Β' πτέρυγας, διεκδικώντας την αξιοπρέπεια και την ελευθερία τους, ξεσηκώνονται και ανάβουν φωτιές, με αποτέλεσμα να καεί ολοσχερώς η Β' πτέρυγα των φυλακών.

Αλληλεγγύη σε όσες/ους αντιστέκονται στα κελιά της δημοκρατίας.

Καμία διώξη στις εξεγερμένες της Θήβας.

Για έναν κόσμο χωρίς φυλακές, ταπεινώσεις και βασανιστήρια.

Υπόθεση Κατερίνας Γκουλιώνη Το κράτος δολοφονεί

Στις 26 Γενάρη ένα ακόμη παρκάκι στο κέντρο της Αθήνας άρχισε να παίρνει τη φθαρμένη όψη της πόλης και το αμφισβητούμενο πρόσωπο του Δημάρχου της. Το παρκάκι στη συμβολή των οδών Πατισίων και Κύπρου έγινε στόχος του δήμου και των ιδιωτικών συμφερόντων, που με την κρατική προστασία περιβεβλημένοι κατάφεραν να το ξεριζώσουν και να το ισοπεδώσουν. Οι αντιδράσεις και η οργή των κατοίκων ήταν άμεση και έκδηλη τόσο απέναντι στις δυνάμεις καταστολής όσο και στα ίδια τα αστυνομικά τμήματα της Κυψέλης και του Αγ. Παντελεήμονα. Το παρκάκι ανακαταλήφθηκε ενώ έγινε παράλληλα και μια συμβολική δεντροφύτευση.

Ωστόσο, η αντίδραση και η οργή δεν σταμάτησε. Την επόμενη μέρα ακολούθησε πορεία στο Δημαρχείο Αθηνών καθώς και παρατεταμένη παρουσία στο χώρο του μικρού πάρκου με ταυτόχρονη διεξαγωγή συνελεύσεων για τη συνέχιση του αγώνα. Και η απάντηση του κράτους επίσης δεν σταμάτησε. Τα χαράματα της 28 Γενάρη, συνεργεία του δήμου με τη συνοδεία τώρα εξήντα περίπου «επιλέκτων» παρακρατικών, επέστρεψαν στο παρκάκι για να συνεχίσουν το έργο της «ανάπλασης» που δεν κατάφεραν να ολοκληρώσουν τις προηγούμενες ημέρες. Οι ελάχιστοι κάτοικοι που περιφρουρούσαν το μισοισοπεδωμένο παρκάκι βρέθηκαν αντιμέτωποι με την οργανωμένη, θρασύτατη και προκλητική επίθεση του παρακράτους. Και λέμε παρα-

γω για κοπή «τριών-τεσσάρων δέντρων και μεταφύτευση των υπολοίπων σε χώρο πρασίνου του δήμου για να επαναφυτευθούν». Το εύλογο ωστόσο ερώτημα που γεννιέται είναι, για ποιο λόγο χρειάστηκαν δέκα εκοκαφέις, είκοσι φορτηγά και η συνοδεία του κράτους και του παρακράτους αν όλη η ιστορία είναι μόνο για τρία-τέσσερα δέντρα;

Απ' την άδεια οικοδομής που πήραν οι κάτοικοι απ' την πολεοδομία διαπιστώθηκαν θέματα εγκληματικής αμέλειας και πολύ σοβαρών παρανομιών. Η εγκληματική αμέλεια ήταν εμφανής για το λόγο ότι με μια σοβαρή μελέτη θα μπορούσαν να δημιουργηθούν χώροι στάθμευσης στην πυκνοκατοικημένη αυτή περιοχή χωρίς να χαθεί ούτε μία θέση αλλά και προ πάντων χωρίς να κοπεί ούτε ένα δέντρο. Αυτό το οποίο ισχυρίστηκε ο Δήμος Αθηναίων ότι θα μεταφυτευθούν στο σχεδιασμένο γκαράζ δέντρα είναι πέρα για πέρα αναληθές, δεδομένου ότι απ' την τομή της οικοδομικής άδειας γίνεται φανερό ότι το πάχος της

τευσης (όπως ο Κ. Σκανδαλίδης) και κυρίως του ΚΚΕ σε συνεργασία με την παραπληροφόρηση των ΜΜΕ πέτυχαν κάτι που ομολογουμένως δύσκολα θα κατορθώνε το κράτος από μόνο του χωρίς την πολύτιμη βοήθειά τους (έστω κι αν επέλεγε να δράσει μεταμεσονύχτιες ώρες). Θέλοντας οι μεν ξεδιάντροπα να οικειοποιηθούν τον αγώνα των κατοίκων με σκοπό να ωφεληθούν κομματικά και οι δε να αποκόψουν τον αγώνα από κάθε ανένταχτο άνθρωπο απ' τις κομματικές και θεσμικές διαδικασίες, αφήνοντάς τον βορά στο κράτος και την ασφάλεια, κατάφεραν να βάλουν τους κατοίκους σε δρόμους της συνδιαλλαγής και εν τέλει της υποταγής.

Η παρουσία ωστόσο των αναρχικών αλλά και των άλλων αλληλέγγυων ανθρώπων στο δίκαιο αυτό αγώνα των κατοίκων δεν ήταν ούτε αναπάντεχη ούτε απρόσμενη. Οι δε επικίνδυνες για την κοινωνική υγεία προθέσεις του κράτους και των αφεντικών ανέδειξαν για μια ακόμη φορά ότι στο βωμό του κέρδους και του ιδεολογήματος της «ανάπτυξης» ισοπεδώνεται και καταστρέφεται κάθε οπιθαμή ελευθέρων αλλά και κάθε αξιοπρεπής ανθρώπινος βίος.

Να σαμποτάρουμε τα σχέδια της ανάπτυξης, αυτοοργάνωση σε όλες τις γειτονιές.

✦ *Κυκλοφόρησε και μοιράστηκε πρωτοβουδιακά από το άτομα που συμμετείχουν στο σέκι.*

«Δε δέδουμε γκαράζ στην περιοχή μας έχετε παρκάρει πάνω στη ζωή μας»

κράτους διότι ο «στρατός» που το απάρτιζε αποτελούνταν από χρυσαυγίτες, μέλη του ΛΑΟΣ αλλά και ασφαλίτες του αστυνομικού τμήματος του Αγ. Παντελεήμονα. Όσοι δεν γεννήθηκαν με χαμηλή ικανότητα όρασης δεν θα μπορούσαν παρά να διακρίνουν ως καθοδηγητές της παρακρατικής αυτής επίθεσης τον πρόεδρο του βου διαμερισματικού συμβουλίου της Κυψέλης και εκπρόσωπο της παράταξης της ΝΔ Κώστα Λαγό αλλά και τον αντιδήμαρχο Καταστημάτων και Ασφαλείας της Πόλης Ανδρέα Παπαδάκη.

Οι δικαιολογίες που προβάλλει ο Δήμος Αθηναίων αν δεν προκαλούν θυμηδία τουλάχιστον υποβαθμίζουν τη νοημοσύνη της κοινωνίας. Ο δήμαρχος Αθηνών έκανε λό-

πλάκας δεν μπορεί να φέρει επάνω του ούτε γρασίδι! Απευθυνόμενοι την πρώτη φορά στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια ΕΠΑΕ (Επιτροπή Πολεοδομικού και Αρχιτεκτονικού Ελέγχου) ζήτησαν άδεια κοπής 44 δέντρων ενώ στη συνέχεια ζήτησαν άδεια κοπής μόνο 12 δέντρων. Η πραγματικότητα βεβαίως είναι ότι τα δέντρα που κόπηκαν ήταν πάνω από 52! Επομένως, προχώρησαν με στοιχεία τα οποία είναι πλαστά για την έκδοση της οικοδομικής άδειας. Αλλά η νομική αουδοσία είναι το λιγότερο που μας ενδιαφέρει.

Πολιτικό απ' τα κόμματα της αντιπολί-

Αδελφειγγή στον αγώνα των κατοίκων της Λευκίμης Κέρκυρας

Τον τελευταίο χρόνο, οι κάτοικοι της Λευκίμης στην Κέρκυρα αγωνίζονται ενάντια στις προσπάθειες του κράτους και του εργολάβου να λειτουργήσουν Χ.Υ.Τ.Α στην περιοχή τους.

Στο βόρειο τμήμα του νησιού, στο χωριό Τεμπλόνη, όπου λειτουργεί Χ.Υ.Τ.Α και ο οποίος έχει κορεστεί την τελευταία 5ετία, ο υδροφόρος ορίζοντας έχει μολυνθεί σε τέτοιο βαθμό, όπου έχουν ανακοινώσει επίσημα στους κατοίκους να μην κάνουν ούτε μπάνιο με το νερό του δικτύου ύδρευσης. Το ελληνικό κράτος πληρώνει πρόστιμα μεγάλου μεγέθους στην Ε.Ε για τις χωματερές που διατηρεί επίσημα και ανεπίσημα., καθώς έχει διορία έως το τέλος του 2008 να ολοκληρώσει όσους Χ.Υ.Τ.Α έχει δρομολογήσει για να εξαργυρώσει την επιδότηση από την Ε.Ε. Από 1/1/1010 όμως, θα δέχεται νέα πρόστιμα και για τους Χ.Υ.Τ.Α, καθώς θα θεωρούνται απαράδεκτος και ξεπερασμένος τρόπος διαχείρισης απορριμμάτων.

Όσο και αν το κράτος προσπαθεί να παρουσιάσει ένα οικολογικό προφίλ (μέσα στη γενικότερη στροφή προς τον πράσινο καπιταλισμό) στην ουσία πρόκειται για ένα παιχνίδι κονδυλίων. Σύμφωνα με τη νομοθεσία οι Χ.Υ.Τ.Α πρέπει να απέχουν τουλάχιστον 1.500 μέτρα από τις κατοικίες. Στην περίπτωση της Λευκίμης όμως, -όπου δεν έχει ανακοινωθεί επίσημη δημόσια μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων- τα σπίτια απέχουν μόνο κάποιες εκατοντάδες μέτρα. Δεν είναι τυχαίοι οι λόγοι επιλογής του σημείου κατασκευής του έργου καθότι πρόκειται για το νότιο(πιο υποβαθμισμένο)τμήμα του νησιού.

Σύσσωμοι οι τοπικοί θεσμικοί φορείς τάσσονται υπέρ της λειτουργίας του Χ.Υ.Τ.Α με εξαίρεση κάποιων κομματιών της αριστεράς που τάσσονται υπέρ, υπό κάποιες προϋποθέσεις, προτείνοντας εναλλακτικές λύσεις. Ο δήμος όμως, το τελευταίο διάστημα προέβη σε μια επιθετική κίνηση, κλείνοντας την παλιά χωματερή εκβιάζοντας έτσι τους κατοίκους να δεχτούν την λειτουργία του Χ.Υ.Τ.Α .

Από τα τέλη του προηγούμενου έτους οι κάτοικοι παίρνουν την κατάσταση στα χέρια τους, αποφασισμένοι να μην επιτρέψουν την λειτουργία των Χ.Υ.Τ.Α, την προσβολή της υγείας και της ζωής τους, ξεκινώντας έναν κύκλο κινητοποιήσεων (λαϊκές συνελεύσεις, παρεμβάσεις, καταλήψεις, δυναμικές πορείες, συγκρούσεις με τα ΜΑΤ) με γεγονός σταθμό τον θάνατο τραυματισμό μιας γυναίκας στις 29/5 κατά τη διάρκεια συγκρούσεων, όταν ένας 16χρονος καταδιωκόμενος και δεχόμενος χτυπήματα από τα ΜΑΤ έπεσε πάνω της με το μηχανάκι.

Σ' ένα κλίμα κατοχής της Λευκίμης από τους μπάτσους, οι κάτοικοι έχουν να αντιμετωπίσουν καθημερινές προκλήσεις, καταστολή, συλλήψεις. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός όταν ύστερα από πορεία με εκτεταμένες συγκρούσεις τα ΜΑΤ προέβησαν σε βανδαλισμούς οχημάτων των κατοίκων. Δεν μας προκαλεί βέβαια καμιά έκπληξη ότι τα ΜΜΕ δεν έχουν αναφέρει σχεδόν καθόλου τον αγώνα των κατοίκων της Λευκίμης και των παρόμοιων περιπτώσεων στο Ελληνικό Ιωαννίνων, στο Καρβουνάρι Θεσπρωτίας, και στα Θέρμα Σαμοθράκης.

Το πρόβλημα της υπερπαραγωγής σκουπιδιών είναι άμεσα συνέπεια της (υπερ)καταναλωτικής κουλτούρας και οι "λύσεις" που προτείνονται (ανακύκλωση, κατανάλωση «πράσινων» προϊόντων, εναλλακτική διαχείριση σκουπιδιών) αποτελούν στάχτη στα μάτια των "ευαισθητοποιημένων" οικολογικά πολιτών και συγχωροχάρτι στα χέρια των κρατούντων .

* Χ.Υ.Τ.Α: Χώρος Υγειονομικής Ταφής Απορριμμάτων (τοποθέτηση ειδικής μεμβράνης στο κάτω μέρος για την αποφυγή επαφής των σκουπιδιών με το υπόδαφος και τον υδροφόρο ορίζοντα, και στρώσεις χώματος ανά κάποιο ύψος επιφάνειας σκουπιδιών).

Στις 24 Φλεβάρη 2009, άγνωστοι επιτέθηκαν με χειροβομβίδα στο στέκι μεταναστών, στον πεζόδρομο της Τσαμαδού. Πρόκειται για έναν κοινωνικό χώρο με πολιτικά χαρακτηριστικά που λειτουργεί τα τελευταία 12 χρόνια στα Εξάρχεια. Αποτέλεσμα της επίθεσης ήταν να προκληθούν ζημιές στα τζάμια των γύρω κτιρίων από την έκρηξη καθώς η χειροβομβίδα που στόχο είχε να πέσει στο εσωτερικό του στεκιού δεν κατάφερε να σπάσει το διπλό τζάμι του παραθύρου. Σε περίπτωση που η χειροβομβίδα είχε πετύχει το στόχο της, θα μιλάγαμε για δεκάδες νεκρούς και τραυματίες. Ο προφανής στόχος της επίθεσης, ήταν δολοφονικός απέναντι στους παρευρισκόμενους της συζήτησης που διεξαγόταν εκείνη την ώρα στο στέκι (συζήτηση καλεσμένη από τους αντιρροπίες συνειδήσους)

Για την επίθεση στο στέκι μεταναστών

Ο τρόπος που έγινε η επίθεση (από 2-3 άτομα δηλαδή), που δεν θέλησαν να αφήσουν κάποιο στίγμα τους, αφήνει πολλά ανοιχτά ενδεχόμενα σχετικά με την ταυτότητα τους. Θα μπορούσαν να είναι από χρυσαυγίτες ή άλλα συγγενικά τους φασιστοειδή έως και μπάτσοι, παρακρατικοί ή και παραστρατιωτικοί.

Παρόλα αυτά, αυτό που μπορούμε να δούμε το γεγονός μέσα στη χρονική συγκυρία στην οποία συνέβη και πώς εν τέλει προσπαθούν να την αξιοποιήσουν ΜΜΕ και κράτος. Μέσα στο κλίμα που έχει διαμορφωθεί τρεις μήνες μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη η δολοφονική αυτή ενέργεια είχε σκοπό να τρομοκρατήσει και να σπείρει το φόβο τόσο σε όσους αγωνίζονται, όσο και στην ευρύτερη κοινωνία.

Το σημείο που έγινε η επίθεση δεν ήταν τυχαίο καθότι πρόκειται για έναν κοινωνικό χώρο που βρίσκεται στα Εξάρχεια, περιοχή που αποτελεί πεδίο κοινωνικών-πολιτικών διεργασιών και συμβολισμών αλλά και που είναι άμεσα συνδεδεμένη με την εκδήλωση εξεγερτικών διαδικασιών και πρακτικών μέσα στα γεγονότα του Δεκέμβρη.

Τα Μέσα Ενημέρωσης ακόμη μια φορά ήρθαν και αυτά να παίξουν το ρόλο τους, έσπευσαν να εντάξουν το γεγονός μέσα σε ένα γενικότερο κλίμα έντασης και αναταραχής που επικρατεί τους τελευταίους μήνες στο κέντρο της Αθήνας, πράγμα που ανέκαθεν προσπαθούν να χρησιμοποιήσουν σαν άλλοθι για να εφαρμοστεί το αίτημα τους για περισσότερη "ασφάλεια" και αστυνόμευση.

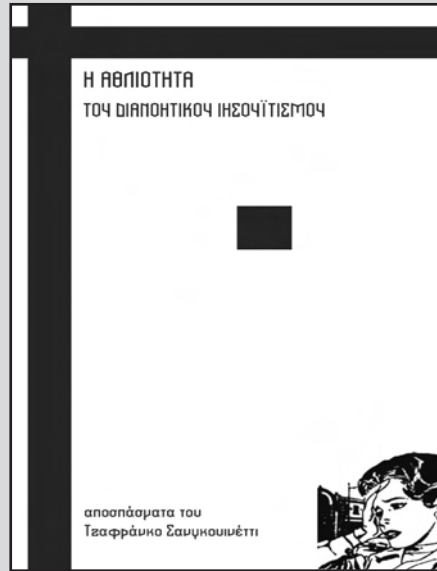
Ξεχνάνε όμως, ότι η εξέγερση του Δεκέμβρη εμπεριείχε βία, βία όμως ενάντια στο κράτος και τα αφεντικά, ενάντια στη σαπίλα της δημοκρατίας τους, που δολοφονεί, βία που ήρθε σαν απάντηση στην καθημερινή καταπίεση. Μα πάνω απ'όλα ξεχνάνε ή μάλλον προσπαθούν να επιβάλλουν τη λήθη πάνω στο γεγονός ότι η εξέγερση είχε κοινωνικό-ταξικό χαρακτήρα και συλλογικοποιημένες δράσεις. Ότι μέσα λοιπόν και να χρησιμοποιήσει το κράτος, για να πάρει τη δύναμη του συλλογικού από τα χέρια μας, δεν θα το πετύχει.

Η "ένταση" εκφράστηκε στους δρόμους, στις καταλήψεις, στις ανοιχτές συνελεύσεις και εκεί θα παραμείνει.

εφημερίδα του
αποσπάσματα

Ιούνιος 2009, πρωτοβουλιακή έκδοση του δοκιμίου του Ντόλγκοφ.

12σέλιδη ανατύπωση αποσπασμάτων του Σανγκουνέτι, από τη συνέλευση βιβλιοθήκης,

Φθινόπωρο 2009, ανατύπωση από τη συνέλευση βιβλιοθήκης.

Δεκέμβριος 2008, το πρώτο φύλλο της εφημερίδας τοίχου της συνέλευσης του στεκιού.

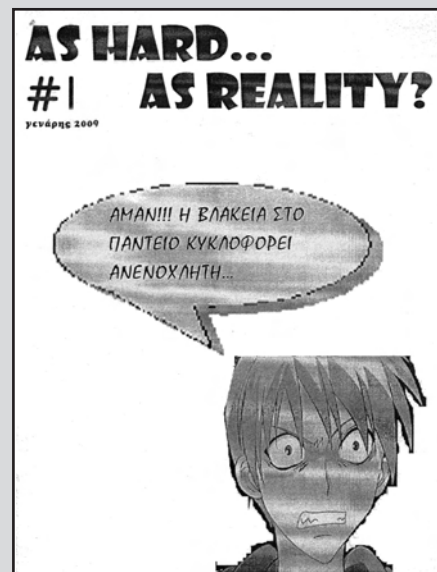
Απρίλιος 2009, το δεύτερο φύλλο της εφημερίδας τοίχου της συνέλευσης του στεκιού.

Ιανουάριος 2009, παρουσίαση μπροσούρας για τα ερευνητικά ινστιτούτα και τα think tanks.

Πρωτοβουλιακή έκδοση με θέμα «ΚΚΕ και αγρότες», Ιανουάριος 2009.

Ιανουάριος 2009, το πρώτο τεύχος του περιοδικού «As hard as reality», που βγαίνει πρωτοβουλιακά.

Μάιος 2009, το δεύτερο τεύχος του περιοδικού «As hard as reality», που βγαίνει πρωτοβουλιακά.